په زخمونو

کې

سندرې

ځلورمه شعري ټولګه

Ketabton.com

ډاکټر نبيع الله "حسن"

سندري

ن"

hassandoctor

2012

ی

ي تخنيکي څانګه

www.da

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راشه چې له زړه په مات اواز څه درته ووایم
نن به د رندانو په انداز څه درته ووایم

ګوتې به د څړیکو د خپل زړه په مراندو کېږدمه
پټ به د سلګو سلګو په ساز څه درته ووایم

زما په لېونتوب کې یې منطق راټوکولای دی
نور د خپلې مینې د اعجاز څه درته ووایم

ته به په ترپکو د بلۍ سر ته راوخېژې
زه به په سرو سترګو لکه باز څه درته ووایم

زه چې شومه ته او ته شوې ورک زما په خیالونو کې
بل د محبت جانانه راز څه درته ووایم

ته یې په کنډو چې تل دخپل ناز کرشمې کرې
زه به د (حسن) د زړه د نیاز څه درته ووایم

غزل

انځور دې مستقبل کړه د تدبیر په آیینه کې
ماضي یوازې ښکاري د تقدیر په آیینه کې

زه ستا مخ ته ولاړ او ژوند زما په تمه ناست دی
الفت کړم د تصویر غوندې اسیر په آیینه کې

لږ غوږ شه په ارام راته اشنا چې تصویرونه
ګډوډ شي د اوبو د تېز بهیر په آیینه کې

خود وایي به (حسنه) ملامت ستا پر شعرونو
هر عیب چې د تصویر ګڼې تقصیر په آیینه کې

تش نوم یې راته بیا تېر شوی ژوند مخې ته کېږدي
ښکاره لکه د شا چې شي تصویر په آیینه کې

پتنګ غوندې (حسنه) که پرې ځان سېځلی نه شې
خورې کړه رڼاګانې د ضمیر په آیینه کې

غزل

زموږ که له زخمونو د پرون لمنه ډکه ده
نن مو هم له څړیکو د ژوندون لمنه ډکه ده

ګوره له ګلکڅ نه د ښکلا، بحر د اوښکو مې
څومره له غورځنګ نه یې د یون لمنه ډکه ده

زړه مې ستا رمه د خاطرو په مخه کړې ده
بیا چې له ټپو نه ددې شپون لمنه ډکه ده

رابه وړي که خدای کول د سولې پتاسې پکې
نن که له سکروټو د پښتون لمنه ډکه ده

ستا که خورې څڼې پرېشانۍ په مخه کړي دي
زمونږ هم له سودا نه د جنون لمنه ډکه ده

ډېر به دې پر حُسن د وفا رنګونه وشیندم
لا خو مې د عشق د زړه چاودون لمنه ډکه ده

ډېر دې یې په زړه "حسنه" وخوړل درانه کاڼي
څومره دې لا نوره د بېلتون لمنه ډکه ده

یو شعر

شپه شوه تېره سپیدې وچاودې سحر شو
کیسه زما د زړه چاودون تمامه نه شوه

وې: اوږدې د بېلتون شپې دې چې شي هېرې
راشه نن دې په اوږدو څڼو کې پټ کړم

د حیا پردې به ورو ورو کړمه پورته
کړم خبرې به وړې زړه به مې غټ کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مانه یې د زړه د پرهرونو کیسې هیرې دي
ستا څنګه د زړونو د ټوپونو کیسې هیرې دي

بیا یې له تندي دي کوچیدلي د الفت نخښې
بیا له دې آیینې د تصویرونو کیسې هیرې دي

بس دی مه پوښتئ د اقتدار له بدمستانو نه
دوی نه د غورځنګ او بدلونونو کیسې هیرې دي

ستا د تشې خېټې له عذابه، به شي څه خبر
دوی چې اوس د لوږې د دردونو کیسې هیرې دي

څنګه به شریر پر شرارت باندې څوک پړ کاندي
مونږ چې د ضمیر د فریادونو کیسې هیرې دي

دا ده لا خو وایم په لوګن وخت کې د عشق غزل
څوک وایي؟ خوشبو نه د ګلونو کیسې هیرې دي

بس ده سمندره د ژوند مه مو وېروه جذبې
زمونږ له دې څپو د توپانونو کیسې هیرې دي

وینم دې "حسنه" په هر شعر کې د احساس تصویر
چا وې:؟ له دردونو د زخمونو کیسې هیرې دي

که ارام یې دی د زړه راځنې وړی
خو سبب مې د ژوندون هم محبت دی

یوه ګړۍ مې پخپل ځان پورې حیران کړې
بل ساعت مې مضطرب زړه ته راحت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لېونی چې مې نن بیا د زړه موسم دی
د اشنا د مستانه نظر کرم دی

د بېلتون په جل وهلي بیابان کې
ستا د خیال د څڼو سیوری مې همدم دی

تور د عشق به مې له عشقه زړه تور نه کړي
چې هر دم راسره ستا د حُسن دم دی

چې په برخه د موږک شوه شپه د ژرندې
نو بیا چا وې: چې حاکم د کابل ګرم دی

خوشحالي مې د زړه کور ته راتلی نه شي
دروازې ته یې د مینې غم اړم دی

په رنګونو د لفظونو کې مې ډوب کړ
نور مې تش د زړه له وینو نه قلم دی

اتڼچیان یې د یادونو ورته ناڅي
بیا رایاد یې د خبرو زیر و بم دی

فرښتو یې تخیل دی لمسولی
هر غزل چې د "حسن" صنم صنم دی

څو شپې مو چې د اوښکو باران تم شي
د سندرو قاتلان چړې راواخلي

مونږ چې کله هم قلم ته ګوتې وروړو
زمونږ د پوهې دښمنان چړې راواخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په سندرو کې به ورک یم په سلګو کې به مې غواړې
لټوې به بهارونه په وږمو کې به مې غواړې

په نیلۍ د خیال به درومې، په زړه موړ به یې له حاله
د وختونو په لوټ شوو قافلو کې به مې غواړې

لکه خوب دومره نږدې چې درته نه یم بې قرار یې
ګوره ژوند دی نو تر کومه په لېمو کې به مې غواړې

سندریز خوب به د مینې نیمه شپه یې پاڅولی
د رباب پردې به سپړې په نغمو کې به مې غواړې

د مَېنو د مچکو، انګازې د خرپ به اورې
له ګلاب به کړې پوښتنه په خوشبو کې به مې غواړې

زه "حسن" به درنه ورک یم، زړه د هر مَېن به سپړې
پلټې به یې دردونه په زخمو کې به مې غواړې

غزل

دا په ثواب که په ګناه مینه خوره وره شوه
خدایه نن بیا مې په ښکلا مینه خوره وره شوه

په خوله د شمعې د مزار مې کړئ خبر که مړ وم
چې په وطن لکه رڼا مینه خوره وره شوه

احساس مې وتراشل ترې یاره د شعرونو غمې
په کاڼي زړه مې چې دتا مینه خوره وره شوه

هره وینا د خلکو نیسم د موسکا په غېږ کې
ماته د تورو په معنا مینه خوره وره شوه

دا دی ادا مې کړ دتا د حُسن قرض جانانه
ستا چې په ناز او په ادا مینه خوره وره شوه

اوس یې نو وکاږئ په منځ کې په اسمان کې کرښه
اغیارو بیا په پښتونخوا مینه خوره وره شوه

ستا خو بدلېږي ارزوګانې دم په دم جانانه
زما خو په هره تمنا مینه خوره وره شوه

اغوندي ساندې د "حسن" هم سندریزې جامې
خدا یزده په شعر یې چې د چا مینه خوره وره شوه

شي درپسې به ډېر ساړه اسویلي
د مخ پانوس کې سره لمبه ګرځوي

خامه جینۍ یې په دې نه پوهېږي
خامه خولګۍ په پخه شپه ګرځوي

غزل

ویاړې که ته په دې ذلت په ډاګه
زمونږ خو خوښ دی بغاوت په ډاګه

په شنو ډالرو یې زړه وپړسېدو
اوس چې اقرار کړي د رشوت په ډاګه

وایي ژغورم خو دې له یوه ګاونډي
په بل دې پلورم که عزت په ډاګه

پرون یې ړیرو کې ریال ټولول
نن د شیطان کړي عبادت په ډاګه

د غلا له خونده یې بې برخې نه یو
بس کله کله کړو الفت په ډاګه

مونږ محبت په خوله راوړلی نه شو
دوی څنګه کړي دومره نفرت په ډاګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرون دې وې: غم دې په اوښکو وینځم
نن مې د سر اخلې قیمت په ډاګه

"حسن" د زړه په اور شیندلې وینې
بس دی نور وایې حقیقت په ډاګه

مخ ته ورواغوندې جامې د موسکا
خو دې له سترګو پټې اوښکې درومي

ما درته وې: ناز دې په سترګو مه کړه
له غټو سترګو غټې اوښکې درومي

غزل

زړه درکوم زړه درنه غواړم درځم
نور مې له خپله ځانه لاړم درځم

د بېرته ګ په اراده نه درځم
لار د راتګ راپسې نغاړم درځم

چې د تلو غم ته اوښکې پاتې نه شي
نن په راتللو درسره ژاړم درځم

څوک دې ښکلا یاره لوستلی نه شي
د مینې ژبه کې دې ژباړم درځم

ډېر مې د هجر په یخنۍ وخوړې
تودو مچکو کې دې نغاړم درځم

نوم د "حسن" دې شي موسکا په شونډو
په پښتنه حیا دې ویاړم درځم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن بیا درته د سترګو پښتنو اوښکې دروړم
محفل ته لکه شمه په لمبو اوښکې دروړم

اوږې به د لفظونو پرې درنې غوندې شي یاره
کیسو ته د بېلتون مې د لېمو اوښکې دروړم

پرده کړې پښتنې دي خو بس ستا دیدن لپاره
تنهاکو غوندې پټې د زخمو اوښکې دروړم

دا چا وې: چې اسمان وریځې د باد په څپو بار دي
دا زه یم د خپل غم په اسویلو اوښکې دروړم

لمانځم به دې لندنه په ژړا د مزدورۍ بیا
درځم درته ډالۍ مې د خولو اوښکې دروړم

پوهېږې پرهرژلي د دردمند په درد "حسنه"
پرهر ته له تنهاکو د تاکو اوښکې دروړم

غزل

هسې نه ته هم شې بیمار د سترګو
دومره مې مه اخله ازار د سترګو

د ژوند له ټولو منډو تررو ځنې
تش راته پاتې شو غبار د سترګو

په طبیب ذهن مې چاره نه کېږي
زړه رانه واخیستو مهار د سترګو

چې اوبه هم څښو د مارغانو غوندې
له ویرې هر لور ته کړو څار د سترګو

انکار د خولې نه یې وي ټینګ ملګرو
د پښتنو پېغلو اقرار د سترګو

نن پرې راځي د نظارې ناوې یې
اوښکې شیندم ورته په لار د سترګو

اوس يې هر چاته اړولی نه شم
چا رانه وړی دی اختيار د سترګو

"حسنه" ګرځي پکې پېغلې هيلې
په اوښکو شين ساته ګلزار د سترګو

پيروي په پټو سترګو جهالت وي
بې شعوره د عمل تکرار عادت وي

معرفت چې ترې د خدای ترلاسه نشي
هسې لمونځ روژه بې روحه عبادت وي

غزل

جوړ کړم له يادونو د جانان تصوير په سترګو کې
اوښکې ظالمانې يې کړې وران تصوير په سترګو کې

بيا به مې ولاړه د يادونو آيينو ته وي
بيا مې چې غړېږي يو حېران تصوير په سترګو کې

ما هم غزليز د غزلتورو په رنګونو کړ
تا چې راښکاره کړو د رومان تصوير په سترګو کې

ته وا چې باران په شنه اسمان اوري چې وخاندې
اوښکې دې چې جوړ کړې د باران تصوير په سترګو کې

ګوټ پسې کړم ګوټ تنده د مينې مې ماتېږي نه
راشي د مالګين حُسن ميزبان تصوير په سترګو کې

څرېکې د نظر د پرهرونو مې خُمارې شوې
وينې دې جانانه د درمان تصوير په سترګو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـور يـې پېغلتـوب پـه پښتنه تقـوا بـې سـپکه دی
وايي يې د مينې د ارمـان تصـوير پـه سترګوکې

نن که بې وسی لاس د پښتون پر خوله نيـولی دی
وينم يې "حسنه" د توپـان تصـوير پـه سترګوکې

چېرتـــه توپـــان رااوچـــت کـــړی وي ســـر
ټولـــه فضـــا چـــې شـــي لـــه شـــوره ډکـــه

خـــود بـــه يـــې خبـژي سرې لمبــې لـه خــولې نـــه
د چـــا ســـينه چـــې وي لـــه اوره ډکـــه

غزل

نن دې په سرو شونډو پرونی خبرې چېرتـه دي
وايـه سـتا د مينـې لېـونی خبـرې چېرتـه دي

وختـل تـر زړه مې د بېلتـون د خاموشی ازغـې
سـتا د پسرلي حُسـن غـوټی خبـرې چېرتـه دي

زما د زړه بيـديا بـه يـې جـارو چې پـه نغمو کړلـه
اوس دې هاغه مستې بوړبـوکی خبـرې چېرتـه دي

څنګـه بـه يـې مـار د پېغلتـوب پـه نڅـا راولـم
نور مې پـه غـزل کې د مستی خبـرې چېرتـه دي

زما به چې د شين زړه په ورشوکې پـه ټوپونـو وې
هغـه سـتا بـې بـاکې غرڅنـی خبـرې چېرتـه دي

پو بـه يې لمبې چې په رګونو د "حسـن" کې کړې
سـتا د پېغلتـوب هغـه سپرغی خبـرې چېرتـه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابله څنګه درشم؟

خواره یاران رانه په وار وار پوښتي
چې کابل جان ته، ته راځې ولې نه؟
د پردیسۍ خزان وهلی روح دې
ددې ګلشن په باد مینځې ولې نه؟

دوی مهربان دي لورېینه لري
زه هم ډېر ستړی یم منزل لټوم
لکه ورک وری له موره ګرځم پسې
د هر یو ښار غېږ کې کابل لټوم

خو ورته وایم چوپه خوله به څه کړم
خوږه پښتو به مې کنځله ګڼي
انګرېزي سوټ به اغوستل نه غواړم
خره جامه به مې شډله ګڼي

رانه هویت به په خپل کور کې پوښتي
په هره لار به قاتلان ولاړ وي
بوی به ترې راشي د افغان د وینو
لا به په سرو غوښو لېوان ولاړ وي

ما خو په بل شان وو کابل لیدلی
ها د موسکا او محبت ټاټوبی
خدایږده د چا نظر ایرې ایرې کړو
هاغه د پوهې او اهلیت ټاټوبی

اوس پرې راټول دي د نړۍ ټپوسان
له شمله ورو نه خالي پاتې دی
ها په اسیا کې د بازانو وطن
له سترګورو نه خالي پاتې دی

دې انقلاب ځپلي ښار ته چې ځې
په زورواکۍ به چارواکۍ ته رسې
لاس به دې ښه له خپلواکۍ نه مینځې
ځان به پلورې بیا به څوکۍ ته رسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې بدل شو غل یې مول نه وهي
ګرځي په سوټ یا په پوځي جامو کې
اوس تښتوونکي بندیان غره ته نه وړي
اوس یې ساتي د وزارت کوټو کې

نه چوپ کېدی شم نه ناندرۍ وهلی
د تجاوز له وکیلانو سره
ساده سړی یم معامله نه شم کړی
د واکدارۍ له مداریانو سره

نو ای! ملګرو دې مقتل ته نه ځم
چې چېرته کونډه چېرته وینم بوره
څوک پر صلیب د جمهوریت ځوړند دي
د چا سر غوڅ دی د جهاد په توره

ډېر معذرت غواړم درتللی نه شم
دا د وحشت ځنګل زغملی نه شم
د قام د لوټ تماشه نه شم لیدی
لغړ بدن نور ویلولی نه شم

غزل

نن بیا دې چې په شونډو بهانې راوړي دي
له میو نه دې تشې پیمانې راوړي دي

پروا مه کړه اشنا ستا د وصال هرې ګړۍ ته
په موټې کې د زړه مې زمانې راوړې دي

حضور ته دې جانانه بې سینګاره نه راځم
هر تار کې د ګرېوان مې دُردانې راوړي دي

اوس خود به بار وو د خړ سېلاب په اوږو کډې
ناوې ته مو ملګرو آشیانې راوړي دي

دا زړې مې د څېرکو دي په وینو ټوکېدلي
په شعر کې مې چې کومې ترانې راوړي دي

نور مه څاره د حُسن تماشې ته د چا سترګې
"حسن" درته د مینې خزانې راوړي دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک به کړي د عشق کیسه زه به درياد شم
شي حواس به دې لمبه زه به درياد شم

په تصوير مې که د وخت دوړې خورې شوې
مخ ته ونيسه آيينه زه به درياد شم

کوم ماشوم به په خندا محفل ته درشي
درته کړي به اشاره زه به درياد شم

په ناخوالو به د ورځې ځان غلط کړې
خو خوره چې شي تياره زه به درياد شم

مورکۍ به دې پوښتي سبب د اوښکو
ورته پياز به کړې پلمه زه به درياد شم

ناڅاپي به له همزولو شې اوچته
لاس به کېږدې په سينه زه به درياد شم

غزل

د ځوانۍ په هنګامو کې درته راغلم
لاس دې راکړه په تيارو کې درته راغلم

تاو پټې رانه ګلپاڼې د رخسار کړه
لکه اوښکې په ازغو کې درته راغلم

که هر څو وم بې باکۍ په مخه کړی
د حيا په بدرګو کې درته راغلم

د لندو شونډو په غېږ کې مې درټينګ کړه
د الفت په سرو لمبو کې درته راغلم

ټول رازونه مې د زړه پکې ښکارېږي
د سندرو په جامو کې درته راغلم

د سرور په مسرت کې به دې ډوب کړم
د غزل په پيمانو کې درته راغلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې: "حسنه" ته او خدای چې څنګه ښکارم
ستا د شعر په آیینو کې درته راغلم

الوتلی یې د غم له ډاره رنګ دی
دا مې وینې دي چې بیا څاڅي له سترګو

دوه خوبونه پکې نه ځایږي یاره
چې مې خوب ستا په راتګ پاڅي له سترګو

ته چې د دښمن ترجماني کوې
څنګه بیا دعوه د شاعري کوې

اور او اوبه یاره یو ځای کېږي نه
یا به شاعري یا غلامي کوې

غزل

څه دې په زړه اوري په ما ګرانه! راته ووایه
مړې اوښکې دې ځي ولې جانانه! راته ووایه

راکړه راته زړه زه به حواس په واک کې ورکړمه
ګرانه دا سودا ده که ارزانه! راته ووایه

څومره مې د زړه غمونه نور خړوبول غواړې
ووایه د سرو اوښکو بارانه! راته ووایه

زړه زما نور څه وو خو بس کور وو د هر چا د غم
ولې دې کړه دا جونګړه ورانه! راته ووایه

څوک چې درته وړاندې شي په پټو سترګو شي پسې
څو به لار ته نه ګورې افغانه! راته ووایه

ډېرې مو تر پښو د وچو هیلو پاڼې خاورې کړې
څه غواړې لا نور د جنګ خزانه! راته ووایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه دې درنوم د روح اوړې په محبت ډېرې
شوې که کله هم ياره ستومانه! راته ووايه

وژنم به شعور يا به د هر درد هرکلی کوم
کوم يو به "حسنه" وي اسانه! راته ووايه

بس چاره يې ستا وي بېله زما بېله
چې له غمه شو بې تابه مونږه دواړه

زه لېمې کړم له رڼو اوبو نه تشې
ته جام واړوې د سرو اوبو په غاړه

غزل

ما له مودو دې کتل لار ته ګلې ستړې مۀ شې
راځه راځه مې د زړه ښار ته ګلې ستړې مۀ شې

شکر د روح بلبل دې راوړه اخېر ځاله ورته
زما خوشبو د غزلزار ته ګلې ستړې مۀ شې

زما پر جنون خو د ځوانۍ خاورې د زړه واوښتې
بيا هم راځې که دې مزار ته ګلې ستړې مۀ شې

بيا په وزرو د تيارو خيال ته راوالوتلې
په نيمو شپو د زړه ازار ته ګلې ستړې مۀ شې

کړې په نغمو کې له ګړنګ د راولېدلو کيسه
غوږ شه د اوښکو مې ابشار ته ګلې ستړې مۀ شې

غوټې يې خلاصې کړم په غاښ که په بې صبره ګوتو
ښکلا دې راوړه چې ديدار ته ګلې ستړې مۀ شې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا دې ځولۍ چې د موسکا ډکه پر شونډو راوړه
څه دې راوړي "حسن" یار ته ګلې ستړې مۀ شې

یو شعر

اوس "حسنه" نه منې خو وخت به راشي
کړي بدن به دې قانع چې لاړې زوړ شوې

یو شعر

راځه پرې ومینځو د زړونو خیرې
ته دې کوزه زه به پیاله راواخلم

غزل

لمر او باران غېږ په غېږ کېدل چې ته مې ولیدې
ما چې په خندا کې هم ژړل چې ته مې ولیدې

تش د زړه درزا که وای خو ما به پټه کړې وای
ټول غړي د تن مې رپېدل چې ته مې ولیدې

ستا نوي انځور ته مې لېمو کې ځای پیدا نه کړ
ټول پکې زاړه راغړېدل چې ته مې ولیدې

زړه کې مې چڼلې درته نن ډېرې خبرې وې
خولې ته مې کولپونه ولوېدل چې ته مې ولیدې

څومره مې ژوړ ژور کاته په نه کتو کې وو
ما چې ستا په لور نه درکتل چې ته مې ولیدې

ډېر مې تصویرونه د "حسن" په تصور کې وو
ټول له دې آیینې وکوچېدل چې ته مې ولیدې

غزل

ته به ټوکې کړې یاره کیسې به ترې نه جوړې شي
مه راوړه لاسونه تماشې به ترې نه جوړې شي

نور مې په ایرو کې د حسرت لاسونه مه وهه
سا به پکې پو کړې تلوسې به ترې نه جوړې شي

څه مې د سلګیو په انګار د اوښکو تیل شیندې
پرېږده چې ایرې شي سرې لمبې به ترې نه جوړې شي

نن که درته سپکه د ضمیر ملامتیا ښکاري
یاد لره ظالمه! زولنې به ترې نه جوړې شي

مه مرورېږه نور مې ځای نشته په ډک زړه کې
ته به کوې ناز خو فاصلې به ترې نه جوړې شي

مه تکراروه کړي لوظونه پرې "حسنه" بیا
پام کړه وارخطا به شي پلمې به ترې نه جوړې شي

غزل

تل غبار له ذهنه مینځم چې ځلاند یم
خپلوم نوي فکرونه چې لا تاند یم

بیابان غوندې نصیب مې دی په برخه
چې هر دم د بوړبوکۍ غوندې هڅاند یم

له هر لفظ نه مې خوشبو څاخي د فکر
لکه ګل په سلو ژبو ژبغړاند یم

که عالم مې کړي چوپړ ارام مې نشته
لکه یم په دې لویۍ کې هم ځپاند یم

څه احساس د تنهایۍ به کړم "حسنه"
چې ملګری تل د نوي اند و واند یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه شرمېږه یاره د جذبو خبرې پاتې دي
پورته کړه باڼه د پښتنو خبرې پاتې دي

نشم شرنګولی د لندن د مېخانو پیالې
زما خو په غوږو کې د بنګړو خبرې پاتې دي

ما ورته ځولۍ د زړه تنهاکې ویړې کړي دي
څومره دې لا نورې د سلګو خبرې پاتې دي

نه شم درکتی نه غږېدی شم خوله مې وچه ده
ډیرې مې په زړه او په لېمو خبرې پاتې دي

شور به شي غوغا به شي که خوله یې هم ګنډلې وي
لا خو د "حسن" د زولنو خبرې پاتې دي

غزل

غم دې چې نه وي په دردونو کې به څه پاتې شي
زما د زړه په کنډرونو کې به څه پاتې شي

خدای دې لرې زمونږ د مینې درد اشنا کنه نو
ستا په غرور زمونږ په زخمونو کې به څه پاتې شي

خپلواکه ژوند مو سرمایه ده که مو دا هم باېلود
زمونږ د تاریخ په کتابونو کې به څه پاتې شي

ژوند مې ستا مینې ګلورین کړو یاره ته چې نه یې
ددې چمن په سرو ګلونو کې به څه پاتې شي

ښه ده ناخوالې دې احساس تخنوي دا که نه وي
"حسنه" ستا په غزلونو کې به څه پاتې شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمونږ سمندر ژوند باد و باران ته غوړولې غېږ
مونږ لکه ساحل چې هر توپان ته غوړولې غېږ

پوچ ذهن کې زیږي د مذهب او د توکم توپیر
مونږ د ژوند پړاو کې بس انسان ته غوړولې غېږ

سپک مې ګوندې درد لکه تناکې شي پر سرو اوښکو
تل مې چې اوښکن غوندې دوران ته غوړولې غېږ

پاتې يې د پلونو راته نخښې شي دوی وړاندې ځي
مونږه لکه لاره هر کاروان ته غوړولې غېږ

ژوند د ارزوګانو په تکمیل شي بیابان غوندې
ما ځکه تراوسه تش ارمان ته غوړولې غېږ

دا مسلک د مینې هم "حسنه" درجې لري
څوک يې مینه غواړي چا جانان ته غوړولې غېږ

غزل

برند به ورته ګورې په سلګو خبرې نه کېږي
نه کېږي ظالم ته په جرګو خبرې نه کېږي

راشه په مچکو چې د زړونو غوټې وسپړو
ټول عمر خو یاره په لیمو خبرې نه کېږي

چټ د غره پښتون وي خو چې کله ښار ته مخه کړي
هېڅ ورسره نور بیا په پښتو خبرې نه کېږي

وار وکړه زاهده! په قسم چې غږ دې نه اورم
شرنګ کې د پیالو خو د توبو خبرې نه کېږي

راشه چې د لمس په حس کړو ماتې د مودو تندې
هسې هم په یوه شپه کې د شپو خبرې نه کېږي

بیا به د خنجر ژبه راباسي په دې وخت پسې
بل رنګ ورسره د پښتنو خبرې نه کېږي

کېنه چې دمه دې بوړنېدلې تلوسې کړمه
یاره په راتلو کې خو د تلو خبرې نه کېږي

روح ته دې ورزده کړه د خپل وریت احساس د سوز ژبه
تش په خوله "حسنه" د جذبو خبرې نه کېږي

بې له تا یې له بل کار نه لاس اخیستی
لکه نیت چې مسافر وکړي وطن ته

له طبیب نه خلک چا دي منع کړي
په پلمه د ناروغۍ ورشه "حسن" ته

غزل

اوربل غوندې چې ستا مو پرېشانه زندګي ده
ښکارېږي چې له مونږه پښېمانه زندګي ده

یو پېټی د غربت دی چې له وخت سره درنېږي
بل بار مو په اوږو دا سرګردانه زندګي ده

فکرونو کې مې شور دی اندېښنې مې دې کړې ستړې
جانانه بې له تانه ډېره ګرانه زندګي ده

یو پت دی یو پښتون دی بل ازغي د وخت د جبر
بل دشته د غربت ده او ستومانه زندګي ده

درزا زمونږ د زړونو ده ښکالو د وخت، تیرېږي
د اوس لاس کې ګړۍ زمونږ جانانه زندګي ده

بس ستا دا ورانه مینه ده چې اوس هم پکې خاندو
کنه زمونږه نوره څومره ورانه زندګي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

حېران يم چې به څنګه راکې بيا ساه ننوځي
په مونږ پورې خو دلته هم حېرانه زندګي ده

مونږ خپله په غېرت او په پښتو ده ګرانه کړې
چې ټيټ سر پکې ګرځې بيا اسانه زندګي ده

د خولې به يوه معافي يې په سلګونو مرې معاف شي
نن بيا د پښتنو څومره ارزانه زندګي ده

ډيوې مې د احساس په مړې کېدو دي تروږمۍ ده
"حسنه" څومره پاتې دې ناځوانه زندګي ده

يو شعر

په لټون کې د سايل دي سرګردانه
پيرزوينې يې خورې په بحر و بر دي

يو شعر

په بيديا د زړه مې ويرې کړې غزلې
قافله د غزالانو پرې تيرېږي

غزل

پيدا مې سترې مينې کړله لار په آيينه کې
ښکاره يې شو انځور ستا د رخسار په آيينه کې

اميد هم رانه لاړو بس شو پاتې ستا نظر ته
يو زه او بل مې درد د انتظار په آيينه کې

توپان د پېغلتوب چې پکې څنډۀ وهلې څپې
په هر طرف يې خور کړ انتشار په آيينه کې

بدل که مې يو غم شو په غمونو زړه چې مات شو
نو څه خو تصويرونه شول کتار په آيينه کې

په ډک محفل کې څه ګورې په ځير ځير زما مخ ته
بربنډ به دې د مينې شي اسرار په آيينه کې

چې سره شوه له حيا ما هم کړې برندې سترګې ټيټې
نقاش شوم د رنګونو د اظهار په آيينه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنکلا چې پکې ګوري او پردېس "حسن" ورياد شي
په سوړ اسويلي جوړ کاندي غبار په آيينه کې

پر خپلوانو چې هم پېښې شي نور څه وي
خو بس ووځي څو پوکي د سا له مړه نه

د حُباب غوندې به وچوې "حسنه"
د لويي هوس دې وباسه له زړه نه

لږ مو پرېږده چې خپل غم پکې راټول کړو
زمونږ سترګو دي د نم لمنې ويړې

ستا د ظلم روايات که لا ژوندي دي
ورته مونږ هم دي د زغم لمنې ويړې

غزل

زړه ته مې راشي پخوانۍ خبرې
چې چېرته واورم د مستۍ خبرې

هم به کړي تا هم به کړي ما لوخړه
بس د تعصب به کړو سپرغۍ خبرې

ته دې فارسي زه به پښتو وايمه
خو کړو به ياره افغانۍ خبرې

په نيمه شپه دې ورته وروستلم
تا چې ماښام کړې د سپوږمۍ خبرې

ترينه ګلونه مې پر زړه غوړېږي
په ناز چې کړې راته غوټۍ خبرې

د شاعرۍ کافر کمال ته ګوره
له خولې مې باسي د ځوانۍ خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسې بړاس باسم د زړه "حسنه"
اوري مې څوک؟ دا لېونۍ خبرې

جوړه شوې له سلګیو او غوغا ده
نااشنا چې ورسره ټوله دنیا ده

زړه د مور غواړي هر څوک نه پرې پوهېږي
زمونږ پر خوله باندې لا ژبه د ژړا ده

له ولس نه په لوړ فکر راټوکېږي
خو پر مونږ راتپل شوي رهبران دي

دا هم جبر د حالاتو دی "حسنه"
دا په فکر ماشومان چې مو مشران دي

غزل

دا کسي او بانه دې کړي خبرې په لېمو کې
که توري توتکۍ وهي وزرې په لېمو کې

هر څوک مو سا تنګه وه د ساندو په موسم کې
پاللي مو په سرو اوښکو سندرې په لېمو کې

نظر به مې پروا د تغافل د غشو څه کړي؟
اغوستې یې د اوښکو چې دي زغرې په لېمو کې

زرې زرې مو کړلې مرغلرې په لېمو کې
چې پیل مو د مینې کړې ډغرې په لېمو کې

نظر چې مې ډاډه په کرلېچونو کې د ناز ځي
د اوښکو ورسره درومي لښکرې په لېمو کې

له څه نه به دې حُسن پنځولې دومره لوړې
که نه وای د "حسن" د عشق ژورې په لېمو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مجبور یم له فطرته د ذلت په لاره نه ځم
پښتون یم له پښتو د بغاوت په لاره نه ځم

نری د صراط پُل شو د الفت په لاره نه ځم
جانانه ستا د حُسن د قیامت په لاره نه ځم

چې تاته شي محل او په ما رنګ کړي دېوالونه
اشنا درسره نور ددې اخوت په لاره نه ځم

ما پرېږده، ته زېښه کله شراب او کله وینې
په نوم د تمدن دې د وحشت په لاره نه ځم

سرخېل که شوم د مینې نو ته ولې برند راګورې
جنت ته خو به شېخه د نفرت په لاره نه ځم

چې بوخت وم تل "حسنه" د خپل ځان په پېژندنه
اوس هم هغه ملنګ یم د شهرت په لاره نه ځم

غزل

راشه واوره د جرس فغان د اوښکو
درته رامې غلی اشنا کاروان د اوښکو

لا د زړه په سترګو چا نه دی لوستلی
زما د مخ په زېړ کاغذ دیوان د اوښکو

وې: دا اوښکې مرغلرې او ستا غمې زړه؟
ما وې: پروت دی په دې غره کې کان د اوښکو

د هر څاڅکي په آیینه کې یې انځور یې
راشه وګوره زما جهان د اوښکو

ښه راغلاست چې ستا د غم ورنه هېر نشي
په خندا کې هم کوم ګردان د اوښکو

کاشکې ستا څړیکو ته بل څه راسره وای
درته رامې ووړ اشنا درمان د اوښکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هر زړه په دروازه کې مې نارې کړې
یو مې هم نه کړ پیدا مېزبان د اوښکو

پرې کړم د چا یادونه ورته ژاړم
غواړي للمه مې د زړه باران د اوښکو

په بې درده اشنایانو کې اوسېږې
چې لیمې شوې د "حسن" زندان د اوښکو

ځان کړه عادت له ښویېدلو سره
کله به بېرته ابتدا ته راځې

ژوند کله وي تګ په شګلنه لاره
په مخ چې درومې لږ به شاته راځې

غزل

ته وا د مېو په پیالو کې موسېدل رنګونه
ما چې په ګوتو ستا د شونډو تخنول رنګونه

زما په تګ دې چې تر ډېره ښورول لاسونه
د بوډۍ ټال شوې په هوا دې زنګول رنګونه

پکې نن بیا شفق خوره وه د افق لمنه
ستا په ګلشن کې د رخسار یې ټولول رنګونه

مصور خیال مې جوړوۀ ستا د یادونو تصویر
د زړه زخمونو مې له پاسه پرې شیندل رنګونه

کله خورې کله به یې ټولې کړې په سپین مخ څڼې
سترګو که جنګ کړو خو لاسونو لوبول رنګونه

هغه شیندل پرې د ګلونو کړمه څنګه انځور
بس په رنګونو کې "حسنه" لمبېدل رنګونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو لمس ته د نظر مې ضرورت لرې کنه
په مړو سترګو کې اوس هم شرارت لرې کنه

راوړې مې مچکو ته پیالو پسې پیالې دې
په تنګه خوله کې دومره سخاوت لرې کنه

تسپې خو درنه شېخه برېتور وشوکولې
اوس بل کوم یو معیار د عبادت لرې کنه

مونږ توی شو څاڅکي څاڅکي ته له ډک زړه نه اشنا
بیا هم لکه وریځې شکایت لرې کنه

وږمه یې کړه راچف زلفې دې څنډه وهه په ناز
څه دم د ناروغانو د الفت لرې کنه

په اوښکو که د زړه د غم وینځل شو ناروا
"حسنه" د شرابو اجازت لرې کنه

غزل

په لار کې به دې تم کړمه شرمېږې خو به نه
لمن به دې راونیسم ډارېږې خو به نه

نور لپه کې د زړه نشم د راز سکروټې وړی
ستا نوم که په خوله راغلی منکرېږې خو به نه

انګار له ډېرې مینې شه په پټه خوله مې سوځه
رسوا مې نه کړې کلی دی لوګېږې خو به نه

لمبې مې د جذبو ځغلي رګونو کې ډارېږم
سپینچکه لکه کوچ یې ویلې کېږې خو به نه

دې زړه کې مې چې ګرځې کنه غم ته ورکړه لاس
دا ښار دی ګڼه ګوڼه کې ورکېږې خو به نه

بل جام چې یې د شونډو راته ونیو راپه غوږ شوه
وې: لار کې چې "حسنه" ځې زنګېږې خو به نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا چې په ما باندې رڼا خوره کړه
لکه آیینه ما دې ښکلا خوره کړه

شعر مې د درد ژبه احساس ته ورکړه
لکه شپېلۍ چې مې غوغا خوره کړه

هسې مو یو بل ته تر شا وکتل
خلکو زمونږ د عشق افوا خوره کړه

څومره مهین مې شول شډل شعرونه
ستا چې اروا پکې معنا خوره کړه

جنون پېرزو کړ زمانې راباندې
ستا محبت پکې سودا خوره کړه

لکه رڼا او اور سرحد نه لرو
په مونږ کې عشق یوه اروا خوره کړه

پکې پرتو اوښکو امین ویلو
"حسن" چې لپه کې دعا خوره کړه

دلته که کامیاب سیاست کول غواړې
تل به د غریب ولس ارزو وژنې

هسې څوک دوستې درسره نه پالي
یا به پښتانه یا به پښتو وژنې

پرېږده چې اوري مې باران له سترګو
ستا چې بېدیا د زړګي جل وهلې

یو څو سلګۍ مې تر تا راوړې اشنا
نوره دنیا رانه ازل وهلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څړیکو په آیینو کې

ته پیدا د ژوند په ورځ یې
لږ ترې لرې ځان کړې غلی
ته وا ډک دې دي لاسونه
پټاسو نه چې ژوند ځان ته
د ماشوم په څېر دربولې
چې د سترې سا په پلونو
په خندا هره ګړۍ دټا په لوري
درخوځېږي، درلنډېږي
ته پابند کله د وخت یې
نه هویت له چا نه پوښتې
نه دې څرک نه دې درک وي
خو ناڅاپه کرغېړن مخ
راڅرګند لکه ښامار کړې
په یو چا باندې ورټوپ کړې
لا دې ژوند نه وي لوټلی
لکه برق زهر خواره کړې
په رګونو د سلګونو کې د نورو
په یو وار دې کاشکې یو انسان وژلی
نه دې شکل څوک لیدی شي
نه دې تن شي لمس کولای

نه ښکالو دې د قدم څوک اورېدی شي
بیا هم یو جهان د حُسن
د امید او رڼاګانو
د خوبونو خنداګانو
د حسرت او هوسونو
د عدم په دریاب ډوب کړې
تش یې پاتې شي ژوندو ته تصویرونه
د زخمي زړونو د څړیکو په آیینو کې
کاشکې دا پاتې داغونه
تصویرونه او یادونه
لولپه دې ورسره وای
چې یې مخ ته کونډو بورو
مرګه نه وای بلې کړې
هر ماښام ډیوې د اوښکو.

٭ د خپل ګران ۱۱ کلن خوریی (عثمان) د مرګ پر مهال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ټولې خواوې د ژوندون څومره سپېرې دي
بيا هم هر سړي تاو کړي تړې پېرې دي

په دې نه يو چې څراغ دی او که شمه
بس رڼا ته مو خورې خپلې اېرې دي

دا ستا لويه کمزوري مظلومه دا ده
چې پر شونډو دې تراوسه لا ښېرې دي

که شکلونه دې د ظلم درنه هېر وي
زما د اوښکو په آيينو کې يې څېرې دي

که د غم د سمندر څپو کړې ستړی
پکې زما ټولې غزلې جزيرې دي

ګوري تل خپل ډېرين زړه ته "حسنه"
چې چړې يې د نظر داسې تېرې دي

غزل

له لمبو راټوکېدله، له سره اور خوره وره شوه
د لوګي غونډې مې مينه، لور په لور خوره وره شوه

دا به ناسته وي چې چېرته، لکه ګل د رنګ جامو کې
زما د عشق لوڅه خوشبو خو لکه شور خوره وره شوه

اوس منم دې اسويليه! زما دوړه د غمونو
په آيينه يې د مغرور زړه ستا په زور خوره وره شوه

خبر لوڅې خاموشۍ مې څه موسکا به نڅوله
اوازه دې د راتلو چې کور په کور خوره وره شوه

په دروند پنډ د پېغلتوب يې د حيا اوړې درنې شوې
چې دا ستا غونډې "حسنه" په مېخور خوره وره شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وارخطا شوې د لېمو په مشغولا کې
څه به حال وي؟ ستا د زړونو په درزا کې

کله کله يې محفل ته داسې ورشم
لکه اوښکې د چا راشي په خندا کې

رنګ او نور خو سرنامې ددې کتاب دي
د ښکلا تفسير يې پروت دی په اروا کې

له ژړا وروسته سلګۍ مې نورې څه وې؟
خو بس درد رخصت اخيست په لنډه سا کې

خير که ستا له زړه چاودون نه راپيدا شوم
لکه بوی هسې دې خور شومه په خوا کې

ټوله ورځ زبېښم شراب په شپه کې شونډې
لاس مې شپه ورځ وي په غاړه د مينا کې

دا د زړه سودا "حسنه" څه کم سود دی؟
نور څه غواړې؟ د دنيا په دې بېديا کې

✵

په خالي زړه او پړسېدلې خېټه
هومره يې پوه چې چل د غلا څنګه وي

په معاش بدمعاشه تاته څه پته ده
چې د نهر ماشوم ژړا څنګه وي

✵

يمه شاعر هنر د مينې لرم
په نا آشنا نظر آشنا به دې کړم

اوس مې خطا په ټيټو سترګو نشي
وار به دې راشي وارخطا به دې کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما لکه سره اوسپنه لمبو ته لپه ونیوه
اوس مې چې د سرو اوښکو اوبو ته لپه ونیوه

بېل د هر سړي وو د دنیا په غمکده کې ذوق
چا د سترګو اوښکو چا پیالو ته لپه ونیوه

خود به مې خُمار د بې باکۍ ناځي په سترګو کې
ما د وخت د څړیکو پېمانو ته لپه ونیوه

بس په دې توپیر لوړو ته لاړو له ژورو نه
دې زما الفت ما یې ارزو ته لپه ونیوه

چا د سوکالۍ له میوډک ځان ته خمونه کړل
چا یې د مارغه غوندې قطرو ته لپه ونیوه

نورو تنده غرو سرابونو پسې منډې کړې
مونږ د ژوند په دښته کې پښتو ته لپه ونیوه

پوه نه شوه اوبه یې له منګي پکې راتویې کړې
ما یې چې د سرو سترګو کاسو ته لپه ونیوه

چا راټوله کړې د ګلمخیو اواره مینه؟
تا څنګه "حسنه" دې خوشبو ته لپه ونیوه

پرمختګ یې لا د خېټې هوس زیات کړ
هر نظام یې د ستم نوی هنر دی

هسې شکل او انداز یې بدل شوی
د بشر سره جوړه راغلې شر دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راشه حال د زړه د پرهرونو درته ووايم
پټ به يې په ژبه د دردونو درته ووايم

تا که حال د زړه رانه پوښتی او خوله مې وچه وه
څه خو به د خوږ زړه په ټوپونو درته ووايم

څومره يې چې پالم هومره نورې غزونې کړي
کوم سوی داستان د ارمانونو درته ووايم

تا خو د ادا په ژبه خپل عشق ژبغړانده کړ
زه به خپل د شعر په تصويرونو درته ووايم

وي پکې تصوير د پرهرونو د هر چا د زړه
څه به دې "حسنه" د شعرونو درته ووايم

غزل

سترګې دې بيا راته هېندارې نه شوې
پېغلې جذبې پکې سينګارې نه شوې

په پخواني نظر دې ونه کتل
له زړه نه زړه ته جوړې لارې نه شوې

ستاسې هم ختم تهمتونه، نه شول
زمونږ لمنې هم داغدارې نه شوې

يواځې شعر او طبابت خو نه دی
نورې هم پاتې رانه چارې نه شوې

زړه مې هر څو که کړو بې باکه مينې
پښتنې سترګې مې سرشارې نه شوې

لاړې واپس ستا په بې غوره کتو
اوښکې مې سترګو کې ايسارې نه شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تولې خبرې مې په زړه پاتې شوې
شونډې مچکو نه وزګارې نه شوې

لا يې زانګو کې زنګوم د مراندو
د زړګي څرېکې مې کرارې نه شوې

نن يې بې باکه ورکتلې نه دي
چې د "حسن" جذبې خُمارې نه شوې

ګوره مې سترګو ته هم کله کله
هره خبره خو پر خوله نه کېږي

تش د "حسن" په وارخطا لفظونو
تل د مينې خو د زړه نه کېږي

غزل

اور راکې مړ کړئ کور د شر خو نه يم
د چا وطن يمه مجمر خو نه يم

لا خو مې هسکه ده جنډه د شملې
نهر به يم لاس په ټټر خو نه يم

غمه اخير خو به دې کړمه چاره
ترڅو به ژاړم سمندر خو نه يم

هو! له غربت به ترهېدلی ښکارم
خو ستمګره ترهګر خو نه يم

درد خو به ژاړمه ظالمه د ځان
اخير انسان يمه کمر خو نه يم

تل کړم د زړه د تل وينا "حسنه"
شاعر سړی يم څه نوکر خو نه يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځړیکې مې زخم کې ټومبلې چاته نه ښکارېدم
زړه مې په وینو لمبولې چاته نه ښکارېدم

خور به په درد مې شو حجاب د دروغجنې موسکا
ما که په زړه چړې خوړلې چاته نه ښکارېدم

ستا خو پر مخ اوښکې راتلې ما د تنهاکو غوندې
د زړه په غولي ګرځولې چاته نه ښکارېدم

تش په يادونو مې کلونه په څادر د شپو کې
هيلې د وصل غولولې چاته نه ښکارېدم

چې لړ به هم شومه وزګار رېبارې ځړيکې مې ستا
مراندو د زړه کې زنګولې چاته نه ښکارېدم

عمر مې ټول د سردمهرۍ تر واورو لاندې د چا
کرلې هيلې که پاللې چاته نه ښکارېدم

دنيا ويده وه کرۍ شپه ما د ارمان په څلي
شمې د اوښکو بلولې چاته نه ښکارېدم

د غريبۍ په ګرد کې پټ وم کنه ما "حسنه"
جذبې هر چاته غوړولې چاته نه ښکارېدم

پرې د څو غټانو ګرم دي جېبونه
ددې چم چې په وګړو اور بلېږي

چې محل ته يې لمبې ونه رسېږي
تر هغه به په جونګړو اور بلېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شعر اروا

زه کړم قلم د زړه له وینو نه ډک
د پرهرونو د کتاب پر پاڼه
پیېیم په شعر کې د دردونو توري
هاغه پرهر ته ورکومه ژبه
چې یې وي ګونګې رېږیدلې څرېکې
په خوږین ټټر کې له مودو ایسارې
جوړ کړم د شعر له هر یو توري کنډول
راټولوم پکې خیرات د اوښکو
له ډېرینو زړونو تراشم آیینې
ورته ښکاره چې شي تخلیق د ښکلا
چې پکې ووینې تصویر د مولا
ګرځم د زړونو په آیینو کې کرم
د محبت د ملکوت سندرې
چې کړي سیقل د ترنم په ګوتو
ددې هېندارو د نفرت زنګونه
داسې وزرې په شعور کې ټومبم
چې له حواسو نه اوچت والوځي
په خپل الوت کې کاېنات راټول کړي

د کوه طور د نور زکات راټول کړي
شته چې زما په شاعرۍ پوهېږي
زما په دې بنده غوټۍ پوهېږي
د زړه په سترګو یې رنګونو ویني
ددې لاله د زړه داغونه ویني
خو ځینې شته چې مې د شعر هېنداره
سترګو ته ونیسي نظر یې یوسي
لېې د ذهن یې کوچنۍ وې دومره
چې له دریابه مې د شعر د اروا
راوخلي دا یو څو د تورو څاڅکي
چې ته شاعر یې دا منو درسره
خو راته وایه چې مَېن په چا یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په خولو د سوز و شرم لمبېدله ورو په ورو بیا
تر سهاره لکه شمه بلېدله ورو په ورو بیا

چې یې لمر په کنګلونو د تودې مینې راوخوت
یوه څرېکه مې په زړه کې بهېدله ورو په ورو بیا

ما هېندارې د نظر کې راپیدا نوي جوهر کړل
ستا د حسن حېرانۍ که زیاتېدله ورو په ورو بیا

زه فنا ستا په وجود کې لکه ستوری د سحر شوم
چې رڼا لکه د لمر دې خورېدله ورو په ورو بیا

الوتلې مې په روح کې څه وړمې وړمې خبرې
چې غوټۍ خوله یې "حسنه" غوړېدله ورو په ورو بیا

پړک

ژوندون څه وو؟
د فطرت په چاودو شونډو
د مرموزې خندا پړک وو
په غریب غونډې ماښام کې
په الوت لکه شرر وو

یا ځلا وه د سرو زرو
د شفق په سره امېل کې
یا کیسه د زړه چاودون وه
د غوټۍ په سره کوګل کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يا څو څاڅکي وو د پرخې
پېغلوټو د ګلپاڼو
په ناز څرک ته وو نيولي
د ورغويو په پيالو کې

سحر واړول په غاړه
د بهار په مېخانه کې
د زرين لمر په پياله کې

نور يې له خپلې حافظې وباسه
د ځينو خلکو رقابت درسره

نن که حسد درسره کړي "حسنه"
خير دی اخير به شي عادت درسره

غزل

دومره مې ژر د زړه درزا ولې شوې
راسره مل لکه سودا ولې شوې

په نه راتلو دې خطا کار ګڼلم
چې لاس مې دروړ وارخطا ولې شوې

دا خو هېنداري وې زما د اوښکو
پکې ښکاره څېرې دتا ولې شوې

د تندر پړک دې کړو رسوا اسمانه
دومره بخيل په مونږ بېګاه ولې شوې

لا مې حواسو کې نغښتلی نه وې
زړه کې مې خور لکه اروا ولې شوې

راپسې بلې دې وې شمې اوښکې
چې درته راغلم په ژړا ولې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پــــه دې خبــــره مـــــروره وې تـــــه
پــــه دې خبــــره راپخــــلا ولــــې شــوې

ســـتا پـــه ګنـــاه مـــې شــــپېلوې هـــدوکي
پښــــتونولۍ! راتــــه بـــلا ولـــې شـــوې

دا خــــو يـــــو بيـــــت وو د "حســــن" د غـــزل
پـــه نـــه خبــره مـــې اشـــنا ولـــې شـــوې

✵

زورور برخـــه د بـــل لکـــه حېـــوان خـــوري
انســـانان لا يـــو او بـــل لکـــه کبـــان خـــوري

بـــې دانـــې چـــې لکـــه پلونـــه شـــي د ژرنـــدې
بيـــا تهـــذيب کـــړي تماشـــه انسان، انسان خـــوري

غزل

پرهـــر وطـــن کـــې د دردونـــو کيســـه چاتـــه وکـــړم
ټـــول لالـــه زار دی د داغونـــو کيســـه چاتـــه وکـــړم

پـــه پښـــتو ژبـــه خـــو وينـــا بلـــه ګنـــاه ده دلتـــه
زه پـــه شـــرنګا د زنځيرونـــو کيســـه چاتـــه وکـــړم

ځنګـه يې وکړم او لـه چا نـه يې تعبير وپوښتم
هاغـــه د زړونـــو د ټوپونـــو کيســـه چاتـــه وکـــړم

دا د ټيټ سرو په نظام کې پرې څوک څه پوهېږي
پـــه دار د ځوړنـــدو ســـرونو کيســـه چاتـــه وکـــړم

ستا د يـادونو پـه خوشبو د پردېس شپې تېروم
پـــه دې خـــزان کـــې د ګلونـــو کيســـه چاتـــه وکـــړم

د شوکمارانو په ټولۍ کې رانـه ورک شو ښاروان
د لـــوټ کـــاروان د جرســـونو کيســـه چاتـــه وکـــړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته زما او ستا زګېروي تر غوږو چېرته رسي
وطنه! ستا د پرهرونو کیسه چاته وکړم

سپېره نصیب مې د بې دردو په مالت ګرځوي
د درد په ژبه د زخمونو کیسه چاته وکړم

څوک دې "حسنه" اسویلی باد چې زغملی نشي
ستا د سینې د توپانونو کیسه چاته وکړم

یو شعر

نوره بس کړه شاعرۍ څه ترې نه غواړې
اشنایان دې ټول "حسنه" رقیبان کړل

غزل

ټوله شپه دې انتظار وم ته رانه غلې
پروت په لار کې دې غبار وم ته رانه غلې

ما رسۍ ته ستا د لېچو غاړه راوړه
ستا د مینې سزا وار وم ته رانه غلې

ما وې: ته به مې په غېږ کې ترې راکوز کړې
ځوړند ستا د خیال په دار وم ته رانه غلې

زلمیتوب مې کړې بیا وې غزونې
نن چې بیا زه ګناهګار وم ته رانه غلې

د لومړي دیدن په ځای کې درته ناست وم
بله شمه په مزار وم ته رانه غلې

په پرهر د انتظار کې چورلېدمه
په اوږو د څرېکو بار وم ته رانه غلې

د "حسن" د اسمانڅک تخیل ناوې
نن چې ټول خمار خمار وم ته رانه غلې

***

دا مې آیینې ته د اوبو وکتل؟
چې په لیدو یې ګېڼۍ واخیستم

رښیا ده مینه خوی د میو لري
زه چې په تیر عمر مستۍ واخیستم

***

په لحد کې یې پراته مړي هم اوري
خو بس ستا تر استانې نه دررسېږي

د بګرام له جېلخانې وتلې کوکې
څنګه ستا تر ګلخانې نه دررسېږي

غزل

خاموشي یې لا په شونډو انتظار کړ
شور د مینې یې په سترګو کې اظهار کړ

مونږ رندان هم زړونه وینځو په شرابو
شیخ که لرې په اودس د مخ غبار کړ

نه مو ځان او نه مو خدای ته وخت پیدا کړ
بس ټول عمر مو غټانو ته بیګار کړ

په وعده مې د یوه مرګ سره وفا کړه
چې د هر ساعت له مرګه مې انکار کړ

ورانوي اوس پرې د خپلو پلونو نخښې
دې مقام ته یې چې تګ په کومه لار کړ

څه به ستا له دې مالګین چلند نه ژاړي
چې ازل "حسن" ته ژوند لکه انګار کړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا یې په سرو شونډو د الفت لفظونه، نه راځي
رایې شي په زړه خو یې په خوله لوظونه، نه راځي

شاید چې مو تګ د ژوند له پښو نه غورځولي وي
اوس چې مې حجرو ته د لیمو خوبونه، نه راځي

څنګه ورته ورشي ته چې وایې ترې نه ځار به شم
زړه تـه خـو بې سته پښتانه غمونه، نـه راځي

مه لېږه شاعره هر وخت ستړي اندېښنې پسې
ګوره په بلنه لکه خوب شعرونه، نه راځي

زما په سوي سوي اسوېلو یې جوړ سپېره شو مخ
هسې خو بې باده په آیینو ګردونه، نه راځي

شک مې شو پیدا په حقیقت ستاسې د عشق باندې
اوس چې دې "حسنه" په اشنا شکونه، نه راځي

غزل

خلک شول هوښیار دوی د دنیا لمن نیولې ده
زه شوم بوربوکی ما د بیدیا لمن نیولې ده

پورته دې کړه سر درنه یتیم ته درویزه غواړي
مشره! د شهید بابا اروا لمن نیولې ده

پوه شوم طریقت د غلامۍ هم سلسلې لري
ده د خپل بادار دوی د پاچا لمن نیولې ده

دا چې زمونږ د وینو سیند کې ځي د خپل هوس په لور
ډوب به شي دې خلکو د هوا لمن نیولې ده

څه مې وېروې اوس دا که جګ نه وي نو غوځ به دی
ما خو دې خپل سر ته لا پخوا لمن نیولې ده

مه سپړه "حسنه" د پښتون د جهالت تاریخ
اوس هم چا د پیر چا د ملا لمن نیولې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وړي تـرې نـه قـرار ورتـه صنم لمنـه ويـړه ده
زړه مـې ورتـه بيـا د خپـل حـرم لمنـه ويـړه ده

مونږ نه خو د ژوند لاره کې لوټ شوې خندنى شپې
غـواړي رانـه څـه چـې راتـه غـم لمنـه ويـړه ده

تـه يې چې لا مـوږ لکـه وريږځې پـه ژړا نـه يې
زه يـم چـې مې اوس هـم لکـه يـم لمنـه ويـړه ده

مونږ خو يې ستم زغمل په خپله لـوى ستم ګڼـو
ځينـــو لا ظـــالم تـــه د کـــرم لمنـــه ويـــړه ده

نــه کــړي شــور جانانــه خوبــولي ارمانونــه مــې
بيـا مې پـرې د سـرو اوښـکو د نـم لمنه ويړه ده

شپه ده پردېسي ده خـو ګلرنګـه تصور کې سـتا
سترګو مې سـتا رنـګ تـه د شـبنم لمنـه ويـړه ده

پرېږده که دې حُسن د غـرور لـه خويـه نـه اوړي
نيـاز مـې د الفـت ورتـه د زغـم لمنـه ويـړه ده

څـه وکـړو "حسـنه" کـه رااوري د سـتم ږلـى
مـونږ هـم ورتـه لانـدې د قلـم لمنـه ويـړه ده

ويــــړ يــــې کــــړ شــــال د پېغلــــوب راباندې
چـې د ځـوانى د خـوب زانګـو کـې زانګـم

جـوړ يـې کـړم ځونـډې د الفـت پـه ګوتـو
کلــه ربــاب کلــه تســپو کـــې زانګـــم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نور مه پوښته په منډه ترې حالونه د زړګي
لږ پرې یې ږده چې کم یې شي ټوپونه د زړګي

حیران یم چې به څه کړي په اوږو مې پرښتې
شمېري به مې ګناه که پرهرونه د زړګي

راڅه ورته ډاډه که هر څو وینې پکې ډنډ دي
ولاړ مې دي لا یاره دېوالونه د زړګي

بس ږدم یې په تنهاکو د تودو وینو نکریزې
پردېس یم چاته وسپړم زخمونه د زړګي

چې نه دې ګرېوان چاک دی نه دې سر ببر دی
څوک څه وینې "حسنه" ستا چاکونه د زړګي

غزل

زړه کې مې مېلمه د عشق د غم شه چېرته ځې رانه
څو شپې په دې حجره کې تم شه چېرته ځې رانه

ستا چې د احساس په وچ ډګر څرېکې راوټوکي
زما د غریو نیولیو سترګو نم شه چېرته ځې رانه

پورته ترې خپسې کړه په ساز د مستانه خندا
مراندو ته د زړه مې زیر و بم شه چېرته ځې رانه

نشم تلی بې څرېکو ددې ژوند په پرهرونو کې
وړاندې لکه غم مې یو قدم شه چېرته ځې رانه

راشه لکه پرخه یې په وړانګو کې درټولې کړه
نن مې د ویرژلو اوښکو زغم شه چېرته ځې رانه

ډېرې به لا لیکو د "حسن" د زړه چاودون کیسې
زه به شم هنر ته مې قلم شه چېرته ځې رانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا د اشنا مې مېلمنې دي سترګې
نن مې چې بیا بلې ډېوې دي سترګې

ما خېژولې یې اسمان د عشق ته
لکه سپوږمۍ چې درپسې دي سترګې

څنګه راتاوول دي پکې حُسن کړمه
دې سمندر ته خو کاسې دي سترګې

راشه چې ډوبه دې تقوا کړم پکې
په مستانه خُمار مې سرې دي سترګې

ته مو پر اوښکو تبه خړې نه شې
زمونږ په غمونو کې پخې دي سترګې

په دې شلېدلو جامو مه تېر وځه
یو به غریب خو مو مړې دي سترګې

"حسنه" دومره وچکالي خو نه ده
شونډې که وچې دي لندې دي سترګې

یو شعر

شعر چې شي ریښتینی بې هنره شي
زه په ډېر هنر پکې رښتیا وایم

پښتونه!

یوه له پاسه پرې شیندل لار کې ګلونه
دتا د مرګ ته چې راتلل پردي پوځونه

بل وهل چې په څپلیو درته تول ژوند
ووهل یې ستا په سر هاغه مېخونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حضور ته دې په رپ کې د بڼو ځم و راځم
یو خوب د سودایي شم په شېبو ځم و راځم

هر څو مې که په برخه څوګړۍ یې وي په غېږ کې
ساحل ته دې د حُسن په څپو ځم و راځم

راستون له بې دردۍ دې شم چې درمې ولې غریو
بس اوښکه پښتنه شم په لېمو ځم و راځم

بدل که مې وي شکل خو همېش دغې دنیا ته
هم دې فطرت سره له زمانو ځم و راځم

مشعل چې د تاریخ مې دی په لاس کې نن نیولی
سبا ته د پرون په پلوشو ځم و راځم

وهمه که "حسنه" له دنیا سره ډغرې
یو چاته په جرګو خو د سلګو ځم و راځم

غزل

شرم وي خولې وي لېوني زړونه صبرېږي نه
عشق د شمعې اور شي په اوبو باندې مړ کېږي نه

لاس چې پر خوله آیینه راتېر شي لا ځلا وکړي
چا وی: چې پر عشق یې د حیا پرده ماتېږي نه

ستا د خولې یاري لکه اوبه په ګرمي والوځي
زما عشق د غوړو غوندې خوټېږي خو وچېږي نه

پاتې وي پښتون که مې هر څومره شي رڼا فکر
څانګې غزونې کړي له بوټي نه بیلېږي نه

څه وکړم که شوې رانه پرې ستا لېمې لندې غوندې
بحر د جذبو مې د زړه لپه کې ځایېږي نه

ډېر مو که درانه غرونه د غم په سر اخیستي دي
خوی لري د ورېځو ځي روان دي پاتې کېږي نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږده طبابت د کوم ملنګ لمنه ونیسه
درد د عشق "حسنه" په دوا باندې رغېږي نه

لکه مارغان او لکه مستې ځپې
زمونږ نشیب وي د فراز لپاره

زمونږ سرونه چاته خم مه ګڼه
مونږ یې چې ټیټ کړو د پرواز لپاره

را پیدا که زړه چاودون ستا
زما وجود لکه خوشبو کړ

ستا پیغام یې په فضا کې
هرې خوا ته په ځپو کړ

غزل

که مې زېړ رنګ د ضرورت نخښه ده
ستا موسکی خوله د سخاوت نخښه ده

چاره د پېښو به څوک څنګه وکړي؟
هره یوه دلته د قیامت نخښه ده

ما وې: د خولې په سوال مې پټه خوله شوې
وې: خاموشي د اجازت نخښه ده

په ټیټو سترګو دې خوابدی نه یم
دا په پښتوکې د الفت نخښه ده

پالمه دین د پښتونوالې سره
هم مې ایمان هم مې غیرت نخښه ده

"حسنه" سپک لوښی کړنګا ډېره کړي
ستا خاموشي ستا د عزت نخښه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مونږه پښتانه يو مينې هم کوو د غلا غونډې
مونږ چې کړل خواږه دا ثوابونه د ګنا غونډې

بل څه کمال نه غواړي سياست زمونږ په خاوره کې
دروغ به داسې وايې چې ښکاره شي د رښتيا غونډې

څه وشو که دم رانه ظالم بېلتون اېستلی دی
ګرځي مې ستا مينه په رګو کې د اروا غونډې

زور يې چې تمام شي د ارمان د بړبوکۍ پکې
ويره مې د زړه ورته لمن کړه د بيديا غونډې

څوک به ښکلي پوه کړي چې د خولې ورکړه دی داسې شي
ځان او بل پرې دواړه شي خوشحاله د خندا غونډې

هله راڅرګنده د ملت د زوال نخښه شي
پټ چې حقيقت د خوف په ګرد شي د معما غونډې

څومره ژر رالنډې فاصلې د اجنبيت کاندي
يو د چا کاته په سترګو سترګو کې اشنا غونډې

کم دي چې پوهېږي د "حسن" د شعر په اند و واند
مه يې تعبير غواړه له هر چا نه د رويا غونډې

افسانې ته د دردونو مې عنوان شو
وو مېلمه د زړه حجره کې خو ميزبان شو

بيا ځواب د لېوني زړه راته ګران وو
له انکار نه چې اقرار راته اسان شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا پښتنې مينې ته پېغور نه شوم
ولوېدمه مات شومه خو خور نه شوم

جام لکه د ګل يمه هر تږي ته
تش له رنګ و بوی نه شوم نسکور نه شوم

مړ لکه حباب به شم که لوخ شومه
زه پښتون خو مات د چا په زور نه شوم

چيغې يې د څړيکو زما تر خوله وځي
ستا د زړه پرهر ته که ټکور نه شوم

څه که له ګلپاڼو نه تراشم غزل
خور لکه خوشبو خو ستا په لور نه شوم

تا که د ملالو سترګو تور نه کړم
شکر دی چې ستا پر لمن تور نه شوم

تا څنګه کابل کې پيالې پورته کړې
زه چې په لندن کې هم مېخور نه شوم

يو مې ووړ "حسنه" ترې د زړه قرار
څه که يې پر شونډو باندې شور نه شوم

چېرته مې تنده د وطن ماته کړم
جنګ رانه دم د زندګۍ خوړلی

د ژبورو شملورو کابل
اوس د سرکوزو خاموشۍ خوړلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لاړل لحد ته د کفن په تمه
وو چې زمونږ د ځنکدن په تمه

مینځم په اوښکو له بڼو ګردونه
بیا شو ماښام د دروغجن په تمه

کړې مو ډالۍ د پرهرونو جامې
هر یو ازغي ته د ګلشن په تمه

هم به شمیري د خپل غربت غمونه
هم به ګڼي شپې د وطن په تمه

دا د نظام د ناروغۍ نخښه ده
غریب چې ژوند کړي د شتمن په تمه

خدایه مرۍ یې له سلګو ډکه کړې
ځوک چې دي زمونږ د ځنکدن په تمه

ځوک به د یار ځوک به د خوب غېږ کې وي
ځوک به لا ناست وي د "حسن" په تمه

یو شعر

رنځور ذهن کې افلاس د اندېښنو وي
خو افراط د اندېښنو هم لېونتوب دی

زمونږ به روژه د پردېسۍ وي په زړه
د بختورو به اختر وي په کور

د چا به خوله کې خندا نه ځایږي
د ځینو ځینو به محشر وي په کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنازه د شهید زوی وه

زمونږ په کلي غورځېدلی
نوی نوی وو ځوږ منی
سپینې واورې یې له ځمکې ټولولې
لکه نوی تنکی ځوان چې
سپین پلو له پېغلې اخلي

د پستو ورېمو څپې وې
د (سلیم) د ځوانۍ شپې وې
د واده خوږې شېبې یې
ته وا شاتو کې راشنې وې
چې په لپه کې د اوښکو
ده وه غوښتې له مولا نه
په هاغه غېږ کې یې شپې وې
ترې چاپېره پلوشې وې
یوه ورځ په درمنده کې
د ځوانانو مست اتڼ وو

د ډولچیانو سره ځنګ ته
یو ځو چتې ژړېي ولاړ وو
یو یو لاس یې وو غوړونو ته نیولی
د ځوانۍ له شوره ډکې
په ډېر سوز یې غرنۍ سندرې ویلې
دی هم سپین څادر په کوټ کې
د اتڼ په ننداره وو

یو ناڅاپه غږ د شوبلو
فضا ټوله کړه خیرنه
د سندرو ارواګانې
د وحشت خپسو یوړې
لکه وریځې چې په ورو ورو
د لوړ غره شاته راخېژي
هسې ناست په سر د شوبلو
د پوځیانو خړ سرونه
د کنډو تر شا ښکاره شول

په ځپلیو کې راتلې د زنځیرونو
ورو په ورو شوې راځرګندې ټولې شوبلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته لرې يو دهقان وو
بېل په مټ کشت ته روان وو
قوماندان قومانده ورکړه
چې راتاو کړئ دا کم عقله
څو عسکر پسې راکوز شول
په کونداغ د کلکوف يې
په ملا تات کړ لکه لښته

لاس او پښو نه يې راونيو
په زانګو يې قوماندان ته ورګوزار کړ
قوماندان ورته په خېټه کې بوټ کېښود
ترې يې وپوښتل په قهر
چې مو چېرته دي ساتلي
ګوډاګيان د امپرياليزم

له ګردونو او له اوښکو
د دهقان سترګو کې جوړ شو منډ د خټو

په خوارۍ يې کړې ورپورته سر لښکر ته
وې: صاحبه معافي غواړم
شي بدله دې پر ګل ستاسې خبره
خو پرې نه وه رسېدمه

په ساده ټکو کې يو ځل
که يې بيا راته تکرار کړې
قوماندان په لوړ غږ نوم د (سليم) واخيست
د خولې لاړې يې پرمخ د دهقان توی شوې
په دې منځ کې څوک له شانه
قوماندان ته ورپه غوږ شو
چې (سليم) مو لاس ته راغلی
په يو ټانک کې مو تړلی

دې سره شوبلې شوې ټولې
د چاوڼۍ په لور کتار شوې

د (سليم) په سپېره برخه
د زندان کوټه قلفي شوه
د مېرمن له سترګو لرې
ترې نه تاو پل څرخي شوه
غم د هجر يې په زړه کې
ارمانونه کونجلک کړل

د دوران څرخ څرخېدلو
د څرخي د پله زندان کې
د پنځو کالو واټن يې ووهلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ په دې موده کې
یو د کلي مشر راغی
د سلیم پلار یې خبر کړو
چې ستا زوی دی شهید شوی
په اینګور دې رحم وکړه
دا بل زوی ته په نکاح کړه

ددې مشر دا خبره
د پلار مات زړه ومنله
د ډولۍ نوم یې پرې کېښود
جنازه د شهید زوی یې
د بل زوی مخې ته کېښوه

دوه کلونه چې نور تېر شول
د (سلیم) تقدیر په بله دړه واوښت
له زندانه شو راخوشی
د خوښۍ اوښکې یې تویې کړې

ټپي زړه ته یې ورپه شا کړ
پنډ د هیلو او دردونو
د امید او حسرتونو
د خپل کور په لور روان شو

د راتګ یې اوازه شوه
په ټول چم باندې درنه شوه
چې خبر یې له راتګ شو
په ټول کور یې زلزله شوه
تبنتېده ځمکه له پښو نه
له هر زړه پورته لمبه شوه

په ماتم د کور ورګډ شو
مور او پلار ترې غېږې تاو کړې
دده تمه وه په زړه کې
چې هر لوري ته نظر کړي
هرکلی به یې موسکا کړي
خو ویرژلی ټول بورجل وو
ژړاګانې ترې نه تاو دي پکې ناست وو
پلار یې تم کړ په انګړ کې

ده کړ څار د هاغو سترګو
چې باور یې وو په زړه کې
چې په غېږ کې د نظر به
ترینه وځنډي دردونه
خو نن وریت هغه نظر وو
په لېمو کې د مېرمن یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

له کړکۍ یې اورېدلې
د هغې د سلګو څړیکې
مور یې مخ ته اچولې
په وار وار غبرګې څپېړې
د پلار سرو اوښکو یې لارې
سپینه ږیره کې وې جوړې
مور یې پلار تر ږیرې ونیو
چې دې زوی شو زاره چاودی
بس خبر یې کړه له غمه

د پلار چیغو یې اور واخیست
ټول وطن یې په سر واخیست
یو یو ټکی یې انګار شو

په غوږونو کې د زوی یې
کړل ورتوی لکه نغري کې
شوې له زوی نه یې تیاره کې سترګې ورکې
بار پر سر یې ټول جهان شو

د پلار اوښکې یې کړې پاکې
وې: چې پلاره ژړا بس کړه
د څرخي زندان له قیده

که خپل خوار ژوندون ازاد کړم
مرګ خو شته دی بابا جانه
زه به خپله ورته ورشم
په خپل رحم به مې خلاص کړي
له سزا ددې زندان نه.

ستا د ځنو هر یو خم ته به یې خم وو
خو دا سر یې پر اوږو د پښتانه دی

هسې سترګې یې دنیا کړلې هوښیارې
کنه زړه خو د "حسن" لا دېوانه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما هره ارزو یې د نظر په غېږ کې پرېوته
ستړې قافله وه د رهبر په غېږ کې پرېوته

ما ترې نه څو ځله د الفت پیڅې راټولې کړې
هر ځل به مې بیا لکه شرر په غېږ کې پرېوته

څه وشو زاهده چې پر ما باندې راړنګه شوه
ډکه صراحي وه د ساغر په غېږ کې پرېوته

ما پر دغو اوښکو ستا خاطر کله دروند کړی دی؟
دا خو وه ویاله د سمندر په غېږ کې پرېوته

هسکه د قومونو په کتار کې وه تر ټولو نه
غاړه د پښتون چې د خنجر په غېږ کې پرېوته

خلاصه مې کړکۍ چې د موسکا ورته "حسنه" کړه
بیا مې نابېره لکه لمر په غېږ کې پرېوته

غزل

اسویلی مې چې بیا شال د ګلبدن وړي
دا څپې د نسیم عطر د ګلشن وړي

ستا د شونډو په مچکو به رسوا شم
چې بې پامه خوري انار داغ په لمن وړي

په دا څه شوکه لښکر وي د پسونو
چې سالار یې وي زمری خوب د دښمن وړي

چې پر خپلو پښو یې نه وي روان کړی
په سیلۍ به د حالاتو خپل وطن وړي

چې په خوله کې یې نغمې لکه شپېلۍ وي
له مارانو خلکو زړونه زهرجن وړي

د پښتون په قربانۍ ګډ شوی چور دی
څوک یې غوښې تښتوي څوک یې څرمن وړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پــــردې وطــــن بــــادونو کــــې بــــه مــــړ وي
خداېږده کـوم لـور تـه به خـاورې د "حسـن" وړي

✵

يـو شـوق د ديـدن خـو بې علمـي لـه ديـن نـه
بــل رنــځ د حــرص او نــاپوهي د پښــتون

پــه هــر يــو دور کــې دښــمن د پښــتون
پــه دې وســله کــړي تبــاهي د پښــتون

✵

چــې تنهــاکو يــې قــدم پــه لــرزه نــه کــړو
دا مېخونــه مــې وهــل د زړه پــه تلــو

زلفــې هيلــې دې پــه اوښــکو کــه درنــې وي
راشــه وايــې چــوه زمــا د زړه پــه ولــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تل چې زه جګ سر د حماسو په مېخانه کې ورم
مې د غرور خولې ته د پښتو په پيمانه کې ورم

دا که رانه تل د زړه قرار په بهانو کې وړي
زه ترې نه بوسې د نه راتلو په جرمانه کې ورم

دلته خو چنار او منار دواړو اور اخيستي دى
چېرته به اوس هيلې د لمبو په اشيانه کې ورم

ناسته به وي بيا په ډک محفل کې څوک خبر نه شي
حال ورته د زړه د اسويلو په افسانه کې ورم

ستا د تصور د سندريز محفل ساتم برم
ځم ورنه خپل غم مې د سلګو په ترانه کې ورم

هوډ مې پسرلى د نېکمرغۍ بيا په راتلو ويني
ګل چې مستقبل ته د ازغو په زمانه کې ورم

ځې د کرشمو په تصويرونو کې روانه ده
زه پسې آيينې چې د ککو په استانه کې ورم

بار په اسويلو مې کړل "حسنه" ارمانونه ستا
زړه نه دې خاشې د بربوکو په يارانه کې ورم

تا په راتګ کړې راته سترګې ټيټې
ما دې مچکو کې سلام راواخيست

څنې خورې کړې تا اغاز لپاره
ما د انجام لپاره جام راواخيست

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجاهد ملنګ

یوه ورځ په یوه بازار کې
یوه ملنګ ژړل په لار کې

ړندې سترګې یې موښلې
ترمې اوښکې ترې نه تللې

خرې دوړې پرې پرتې وې
په رڼو اوښکو لندې وې

چې یې مخ زما په خوا شو
لږ ښکاره راته اشنا شو

شاوخوا پرې خلک پنډ وو
د ده زړه د وینو ډنډ وو

د دوی منځ کې یوه جینۍ وه
په ټوپو لکه هوسۍ وه

له سینګاره بربښېدله
بس انګرېزه ښکارېدله

فقط کسې یې لا تور وو
ورته په پاتې دا پېغور وو

ما یو دم وپېژندله
له غوسې نه رپېدله

کشره لور د قوماندان وه
د زړګوټي یې ارمان وه

زمونږ کوڅه کې ګاونډۍ وه
له مستۍ به لېونۍ وه

نن په قهر وه ملنګ ته
بس تیاره وه سم جنګ ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا مې مخ کړلو ملنګ ته
ورنږدې یې شومه څنګ ته

لاس یې کېښود زما په ولو
تر وزر مې ونیولو

وې: امسا راته پیدا کړه
زما له لاسه چا خطا کړه

نری درد مې پر ځیګر شو
پر امسا یې زما نظر شو

د دکان خوله کې پرته وه
په خولو باندې لنده وه

ورته ور مې چې امسا کړه
د ملنګ لار یې رڼا کړه

پر امسا یې تکیه لاس شو
لږ یې کم غوندې وسواس شو

دکاندار ته ورغلمه
چې لږ حال ترې وپوښتمه

بیا مې لاس پر ملنګ تېر کړ
لږ مې غم ورځنې هېر کړ

ما وې: ولې بابا ژاړې
له دې خلکو نه څه غواړې

وې بچیه خوار ملنګ یم
له خپل ژونده څخه تنګ یم

یو زړښت راباندې بار دی
بل غربت راته جوړ دار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما لویه خطا دا ده
چې غربت زما ګناه ده

اوري ناست مې ماشومان دي
دې دنیا ته مجرمان دي

هسې دلته تېرېدمه
دې جینۍ ته ودرېدمه

ما بیان ورته خپل حال کړ
د خېرات مې ورته سوال کړ

دا یو دم راته غوسه شوه
له غوسې نه تکه سره شوه

زما امسا یې په هوا کړه
رانه ورکه یې رڼا کړه

د ملنګ شوې سترګې ړکې
شوې خبرې ترېنه ورکې

شو روان ماته یې شا کړه
نوره ختمه یې وینا کړه

ما کړې سترګې پاس اسمان ته
په ګیله شومه سبحان ته

ما وې: ای د واک څښتنه
ولې نه یې کړې پوښتنه

د یوه کسې وو وتلي
بل سنګار ته وو راوړي

دا جینۍ وه راوتلې
وه سودا پسې راغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شنې شېشې يې رانيولې
تورو کسو کې يې ږدلې

نو وای! ربه مهربانه
ته خو وينې له اسمانه

دې جينۍ چې پرې سنګار کړ
او ملنګ ته يې انکار کړ

دا ډالر د هغه جنګ وو
چې ړوند کړی يې ملنګ وو

يو شعر

ته لا له ډک زړه لکه وريځې شکايت لرې
مونږ لکه باران له غمه څاڅکې څاڅکې تويو شو

غزل

بيا د ځوانۍ مې پر زړه مستې ولولې ټوکېدې
ستا د ښکلا په پسرلي کې چې وږمې ټوکېدې

هلته به ستا چې د خپل زړه پر ګلشن وکرلې
دلته به زما پر خاورين زړه هاغه جذبې ټوکېدې

اوښکې مې مړې پرې څڅېدې بله چاره مې نه وه
ستا چې له هرې يوې خبرې نه لمبې ټوکېدې

پر زړه مې نه وای که باران د غريبۍ د اوښکو
زمونږ له ورو ګيلو به ولې فاصلې ټوکېدې

وړی مې په سترګو کې چې هر لور ته تصوير د جانان
ورته "حسنه" په هر کاڼي کې آيينې ټوکېدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا که ډېر نیمګړي تصویرونه لا په زړه کې دي
پـاتې د زخمونـو مـې رنګونـه لا پـه زړه کـې دي

ستا د نـازک حُسن کـوم انـداز کـه رانـه پـاتې وي
نور مې هم نازک غوندې خیالونه لا په زړه کې دي

مه ځه اوس به پورته ترینه بیا چیغې د څړیکو شي
ویښ مې سـتا د هجـر پرهرونـه لا پـه زړه کـې دي

هېـر بـه وي شـاید د انقـلاب لـه مخکښـانو نـه
زمونږ خو د وحشت تړول توپانونه لا په زړه کې دي

اوس چې پر قدم پـورې ګنـډلې سترګې ګرځـمه
څومره دې پر ما بانـدې شکونه لا پـه زړه کـې دي

غم یې د تیارې مه کړه چې لار به پکې ورکه کړې
بل مې سـتا یـادونو تـه داغونـه لا پـه زړه کـې دي

سـتا د شـعر جـامو تـه بـس "حسـنه" انتظـار باسـي
پاتې مې برېښنا غوندې دردونـه لا پـه زړه کـې دي

یو شعر

سـمندر د محبـت مـو پـه غورځنـګ شـو
چـې تـرې تـاو مـو کـړ سـاحل د ګرمـو شـونډو

چـې غبـار د بـې حسـې وربانـدې پـروت وي
څـه لیـدلي بـه وي چـا پـه هغـو سـترګو

چـې د زړه د درد د نـم ځـلا پکـې وي
راشـه وګـوره دنیـا پـه هغـو سـترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هره سا زما نغمه شوه، زېر و بم کې لمبېدله
په خوشبو چې ستا د څڼو، پېچ و خم کې لمبېدله

ستا خو يو د ناز کاته وو، پرې خبر هم شايد نه يې
زما ځړيکه د پرهر وه، په مرهم کې لمبېدله

ما وې: څه دې کړل څېرې بيا، ډکو سترګو کې زما نن
وې: ګلپاڼه د ګلاب وه، په شبنم کې لمبېدله

ستا حيا وه زياتېدله، په څپو څپو خولو کې
زما تنده لېونۍ وه، په زم زم کې لمبېدله

ستا د خيال له وريتې دښتې، جل وهلې راستنه شوه
تلوسه مې بيا د سترګو، چې په نم کې لمبېدله

چا خبره وه "حسنه" ستا له تګ نه نابېره
په زعفران د بېلتانه چې ستا په غم کې لمبېدله

اشيانه

زما د تاک وطن باداره
هر يو رګ دې وزېښلو
جوس دې واړول پر غاړه
د کوپړيو په کاسو کې
اوس يو څو خلي خاشې خو
ددې وچ تاک د ښاخونو
اشيانې ته زمونږ پرېږده

✵

سرابې خوى دې خداى بدل نه کاندي
وربانددې ماته دې چې تنده نه شي

هسې يې څکه ځان پرې مه مروه
عشق دې "حسنه" چې بې خونده نه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ای ننګیالیه خدایه!

ګوره ورکېږي او که ورک شو دا قام
ټوله هستي به دې بدرنګه ښکاري
وکړه پرې ننګ ای ننګیالیه خدایه
کنه دنیا به دې بې ننګه ښکاري

خدایه! دا ستا له پېرزوینو نه ځار
د انساني شعور دې پانګه راکړه
وینه زما دې پښتنه پیدا کړه
د نوراني مذهب دې وړانګه راکړه

خو دا شعور کله په اور شي بدل
شي رااوچته مې لمبه په زړه کې
اخیر انسان یمه بې وسه یمه
ایساروی نه شم ګیله په زړه کې

ډېر دې خاطر ورباندې نه درنوم
هسې د زړه درته خواله کومه
هغه چې ستا مینه په وینه ساتي
د هاغه قام درته کیسه کومه

ډېرې زړې زمانې نه راسپړم
د ننني وخت د مجنون کیسه ده
ستا د دوزخ لوغړن نه یادوم
ددې دنیا د وریت پښتون کیسه ده

د دین جذبه یې ستا تر هسکه رسي
خو یې له روح نه ناخبر پاتې دی
دښمن همدا ورته وسله جوړه ده
چې لا په څوکه د خنجر پاتې دی

دی ترېنه تمه د درمل لري لا
وینه د زخم یې څڅې ظالمان
د جنتي خاورې کیسه یې پرېږده
مورنۍ ژبه ترې لوټي ظالمان

څوک یې راټولې کړي ټوټې د بدن
مکار دښمن په لر او بر وېشلې
څه له پردو نه خو ګیله نه کېږي
ده ځان په ښه او بد ټبر وېشلې

خو خدایه ته خو دغه قام پېژنې
لا دې اسلام ورته راغلی نه وو
ریښتینې لار یې د پښتو وهله
لا دې پیغام ورته راغلی نه وو

نن پرې راټول دي شیطانان د دنیا
پکې یو یو ګوري د سر سرونه
چا ورته لاس کې زولنې نیولې
چا یې پیلي په خنجر سرونه

ګوره ورکېږي او که ورک شو دا قام
ټوله هستي به دې بدرنګه ښکاري
وکړه پرې ننګ ای ننګیالیه خدایه!
کنه دنیا به دې بې ننګه ښکاري

یو شعر

ما په ځان د ځان زیاتې دومره ژړلي
چې مې ستا ظلم ته اوښکې پاتې نه شوې

غزل

لېونتوب مې په جانان کې نه دی پاتې
شور د عشق په بیابان کې نه دی پاتې

زه او هیلې ورته راغلو خو به! تاته
ځای د زلفو شبستان کې نه دی پاتې

ستا د حُسن مالګه کمه شوه که خوند مې
نور په شونډو د ارمان کې نه دی پاتې

په ښاپست یې غریبي د زړښت راغله
ست د خولې چې په مېزبان کې نه دی پاتې

شاید خوند به کړي له مونږ سره زخمونه
چې نصیب مو په درمان کې نه دی پاتې

دی هم زوړ شو لکه زه خوله به دې واخلم
ګوره زور مې په ایمان کې نه دی پاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسې تندر د سلګو د "حسن" اورم
نور باران په دې اسمان کې نه دی پاتې

د اجمل خټک پر قبر
د حملې نه په تاثر

راشه بیا مې دوباره قبر کې مړ کړه
خو خوشبو به مې د فکر څنګه وژنې
چې له مړي مې هم خوب کولای نه شې
کور په کور به زما ذکر څنګه وژنې

لا ولاړ خو یې د قام دي څو کورونه
دده ګور څنګه ظالمه در په یاد شو
ته یې غواړې لا په خاورو کې کم عقله
اجمل والوت زمونږ په زړونو کې اباد شو

غزل

زورور به په قسمت وي چې پکې څوک لېوني شي
چې په مرګ په کوم وطن کې د خپل ورور څوک مېړني شي

د یتیم که د نرګس دي، له لېمو مو اوښکې څاڅي
هېڅ یو ګل مو خندا نه کړي چوپه خوله تېر پسرلي شي

ارمانونه مې وصال کې که په نه شمارې جانانه
دا مشران د پښتنو دي پس له مرګه به ژوندي شي

که مې طبع د اوبه ده، دا نرمي زما قوت دی
سرې لمبې مې د بل اور هم، په لاسونو کې زګېروي شي

شي خواره لکه لوګي به، ټول عالم به راخبر کړي
اخیر تنګ به مې جانانه په ټټر کې اسویلي شي

تش رندي نه کړم شرم هم، رقیبان ستا له کوڅې نه
څومره نېک کار دی چې لرې، له دې لارې نه ازغي شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا په اور د حسرت ایښي، ارمانونه مې درځار شه
زړه زما دې په سر واخلي، خو چې تاته سپېلني شي

اوس که دا دېوال دېوال وخت د "حسن" شعر ته غوږ نه ږدي
پرې د مړه څراغ به پاتې، اخیر کرښې د لوګي شي

✵

ډېر يې لاندې تر پښو کړل ارمانونه
بیا مې راغلی په زړګي هجوم د مینې

ښه شوه تا په مړو کتو کې راته وښود
ما به چېرته لټوی مفهوم د مینې

په زخمونو کې سندرې

لېونتوب

سړېتوب چې د معراج په تکل ووځي
پورته والوځي اسمان ته
له فضا د ځانځانۍ نه
شي ورګډ د عشق خلا ته
هېڅ آثار چې چېرته نه وي
د نفرت د هواګانو
هله جوړ ترې لېونتوب شي
په سودا د سر پیدا کړي
د جنون د سودا پانګه
یوه جلوه د جمال غواړي
بیا پیې تسپې د اوښکو
د ریښې ګرېوان په تار کې
پرې په ګوتو کړي د فکر
د لیلا د سودا ذکر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پېغلتوب پېټې

پښتنې پېغلې ستا وفا ته سلام
یار درنه غرب ته په سفر تللی دی
بېلتون د هر چا له پښو ځمکه لوټې
خو ستا په زړه کې یې خنجر تللی دی

په نم د سترګو دې پوهېږم ګلې!
نم د مچکو دې رخسار ته غواړې
سره اننګې دې ولونه ولونه، نه شول
مالیار د خپل حُسن ګلزار ته غواړې

ته هم سینه کې یو زړګوټی لرې
چې په شرابو دی قدرت مینځلی
درنه بې باکه نه شو ځکه چې تا
په زمزمې مینه فطرت مینځلی

د پېغلتوب پېټې ستومانه، نه کړې
لا دې اخیستې د حیا په اوږو
تاند ارمانونه دې بې صبره نه شول
لا دې پراته د انتظار په چړو

پښتنې پېغلې ستا وفا ته سلام
یار درنه غرب ته په سفر تللی دی
بېلتون د هر چا له پښو ځمکه لوټې
خو ستا په زړه کې یې خنجر تللی دی

ته چې بنګړو ته د همزولو ګورې
شړنګ یې دا ستا د زړه درزا زیاته کړي
شې انګازې یې ستا په روح کې خورې
د یار د وصل دې سودا زیاته کړي

خو ستا دې لېچې لکه شاړې دښتې
پکې بنګړي کتارولی نه شي
یار دې کوڼ شوی په کړنګا د پیالو
په شرنګ یې ځان ته رابللی نه شي

له دروازې سر رااېستلی نه شې
هسې نه داغ دې په لمن ولګي
د چا سپېرغی به د نظر تېره شي
اور به دا ستا د پټ په تن ولګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بل په غېږ کې دې اشنا زنګېږي
ته يې تصوير سره خبرې کوې
شپه وي په تلو ته د سلګو په ژبه
د خپل تقدير سره خبرې کوې

په هغه ځاځي د سرو ځنو خوله
د تورو ځنو يې شغا ده هېره
اوس د شنو سترګو په رڼا راپاځي
د تورو سترګو يې ځلا ده هېره

تا لا په زړه ده د زغم تيږه ايښې
هسې نه شور دې غلبلې خورې کړي
لاس دې په خوله نيولی وېره لرې
هسې نه غږ دې ګنګوسې خورې کړي

پښتنې پېغلې ستا وفا ته سلام
يار درنه غرب ته په سفر تللی دی
بېلتون د هر چا له پښو ځمکه لوټي
خو ستا په زړه کې يې خنجر تللی دی

په زخمونو کې سندرې

غزل

چې د زړه غم غلطولی نه شي
پېټی د ژوند پر اوږو وړلی نه شي

ما به ترې ايښې وه ښکلا چې تلله
خو نُور په لاس څوک رانيولی نه شي

د عشق له ډېرو پړاوونو تېر شو
سترګې مې نېغ لا ورکتلی نه شي

راباندې مه غوړوه ولونه ځنې
پام کړه غزل رانه پېچلی نه شي

اوس به پالې غم د اشنا زړګيه
مېلمه له کوره څوک شړلی نه شي

باز دی "حسن" د غرونو سر ته خېږي
ځاله چنار کې جوړولی نه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په زړه غمجن خو بې موسکا نه درځم
د تا محفل ته بې پروا نه درځم

د نظر تورې دې خبرې کړه را
نور د حیا د ډال تر شا نه درځم

تر کړنګونو د غم ځان اچوم
د اوښکو سیند یم په هوا نه درځم

درځمه خدایه! په اخلاص دې کور ته
په کرایه لکه ملا نه درځم

پوهېږم بیا به درنه ځم جانانه
زغملی نه شم دا سزا نه درځم

که مې درغواړې په ښو به درشم
خوب نه یم یاره بې وینا نه درځم

وې: پېغلتوب مې غزونې وکړې
نوره "حسنه" وارخطا نه درځم

یو شعر

هسې دروند بار یې د جنګ را په اوږو دی
لکه څوک چې جنازه د زلمي زوی وړي

زړه مې لمانځي د اشنا مینه په څرېکو
که وي شور پکې ګهیځ بېګاه د چیغو

که یې زړه غر د ډبرې دی "حسنه"
انګازه خو به پکې وي ستا د چیغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهاني ته!

ستا له سوز او شوره ډکه ترانه مې تر غوږو شوه
زمونږ د پت او د مېړانې افسانه مې تر غوږو شوه

زه دې وینم زه پوهېږم چې په روح دې اور بلېږي
په هلمند او په ارغند کې ستا د زړه وینې بهېږي

د قلم تر خوله دې وځي د ایوب میوندۍ کړیکې
یو ناڅاپه دې په زړه کې په څپو څپو شي څرېکې

حماسې دې د پلرونو د قلم څوکې ته ناڅي
له هر توري نه د شعر دې د ملالې وینې څاڅي

ته چې وخوځوې شونډې د غېرت چیغې ترې ووځي
چې قلم ته ګوتې وروړې د همت چیغې ترې ووځي

ځکه سیوري د شملو کې روزل شوی یې تر ننه
په خپل دین او په خپل واک کې پالل شوی یې تر ننه

ته چې اوس هم د خوځون او د پاڅون شعرونه وایې
په تیارو کې هم د نوي سباوون شعرونه وایې

ستا همدا دین او غېرت یې تل په سترګو کې غړېږي
دا چې زمونږ په دښمنۍ کې دښمنان سره یو کېږي

مخور د لر او بر مو راته وژني ټول په ګډه
دي لګیا چې کړي بې لارې زمونږ نوی کول په ګډه

که یې زمول پرون عراق کړ نن لګیا دي په لیبیا کې
دا چې ته ترې ټکوې سر لوټ او چور کړي په دنیا کې

دوی چې ووینې سره غوښه چې په تن د چا وي پاتې
ورته یو لکه لېوان شي پسې ځغلي شاته شاته

ټول عالم یې تماشه کړي پکې ښخې چې کړي داړې
که یې پورته تر اسمانه هم شي کوکې او رمباړې

خو تش غم د ګورګین نه دی نه یرغل د فرنګ ژاړم
هاغه ناست ورسره زمونږه تربوران یې ترڅنګ ژاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ها منکر له خپله نومه د پردو چې ګوډاګیان شول
نورې پولې یې کړې ورانې تش د ژبې بندګان شول

دا منم درسره یاره ستا میوند نه شي نیولی
هېڅوک هم په سر د ځمکې ستا مړوند نه شي نیولی

ستا د جنګ له سمندره توپاني بېړۍ به ووځي
له تېر نه د غلیم به ستا د عزم ګولۍ ووځي

ننګرهار به دې خپلواک شي، قندهار به دې ازاد شي
یو غلام به کله وکړي ترې نه پاک به دې هېواد شي

خو ویرېږم چې به بیا کړو تش د دین او قام خبرې
ثمره به د پردو شي مونږ به خورو په سر ډبرې

وې میدان به مونږ ګټلی خو فاتح د جنګ به بل وي
جوړ به یې بیا راته په مېنه پروني غونډې غوبل وي

له تاریخ نه به وتلې زمونږ د تورو نښانې وي
ځای په ځای به پکې ذکر چا د ستر ایران کیسې وي

خدای دې وکړي چې شاعره زما ویره هسې خیال شي
د امید دا ترانه ستا د حُریت د ناوې خال شي

پرې ویشتی به دې احساس د غمځپلو
کانې زړه دې چې اوبه شو غم د چا وو

ځنګه تا "حسنه" وی چې نه به ژاړم
ستا په څوکه د قلم کې نم د چا وو

ستا په راتګ محفل ته زه جانانه
شوم درته پاتې رنګ مې والوتلو

بیا دې راتول کړم په سیقل نظر کې
له زړه د ویرې زنګ مې والوتلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درزا بـه دې د زړه کـړم سـرګردانه ورو پـه ورو
په غېږ کې به دې کړم دومره ستومانه ورو په ورو

سور شال له ځانه ورو لرې کوه شونډې به وخورم
راباسـه رنګارنـګ کاسـې مېزبانـه ورو پـه ورو

لا پـاتې کـرې شپه ده تـا راخيستې ولې بيړه
لږ پرېږده چې دې مـوړ کړمه جانانه ورو په ورو

څـه خونـد کـوي انـداز د پښتانه اظهـارد مينې
راګـوري چـې تـر شـا او شي روانـه ورو پـه ورو

پـه يـوه شپه بـه مې کومه آيينـه د مينې ګـورې
لـږ وار وکـړه پکـې بـه شې حېرانـه ورو پـه ورو

هر څو لکه غوټۍ که وم خاموش زړه مې راټـول وو
خندا د عشق کړم ګـل غونـدې پرېشانه ورو پـه ورو

همداسې بـه يې زړه کـړي د پـرهـر لـمـن راټولـه
"حسن" دې چې کړو هېر څنګه ناځوانه ورو په ورو

زه چـې نـه درګـورم بيـا دې هـم ويـنم
څـه دې کـړم کتـل چـې مـې ليـدی نـه شې

غـوڅ بـه شـې جانانـه د "حسـن" پـه زړه
دا ماتـه شيشـه ځـان سـره وړی نـه شـې

لـه دانـو نـه د تسـپو يـې خـوی زده کـړی
چـې يـو غـم لـرې کـوم بـل مخ تـه راشـي

د غمونـه پـه متـاع پـايي "حسـنه"
بـې لـه دې بـه د خوښـۍ تربتـه سا شـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په حجره کې د بنګړيو شرنګ د چا وو
هسې زه دې ملامت کړم ننګ د چا وو

د غوږ لاس تپوس مې نه کړم خو ما پوه کړه
بې فاتحه دا ګټلی جنګ د چا وو

ته انکار له مينې کړه خو ځواب راکړه
په راتګ زما چې والوت رنګ د چا وو

خو بس زه وم چې په کلي پسې مړ وم
کنه زړه په دې لندن کې تنګ د چا وو

څنګه وايې چې له خيال نه مې شړلی
ناست د شپې پکې "حسن" ترڅنګ د چا وو

ټوپک زما اشنا دی

زه کم عقله يم ملګرو
چې دښمن ته ګوته نيسم
چې يې ولې زما په لاس کې
د قلم ملا کړه راماته
او ټوپک يې پکې راکړ

زه خو خپله پرې مَېن يم
واک د زړه مې د ټوپک دی
دا دده خوله کې چې وينې
دا زما ژبه خوځېږي
په يوه مټ مې خړ څادر وي
په بل مټ مې دی وي اېښی
د همدې ټوپک لپاره
نارينه اولاد تل غواړم
که واده وي که جرګه وي
دی وي پروت زما په څنګ کې
څوک چې هم راسره تاو کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه نرۍ غونډۍ خبره
ورته کړم په ځای د خپلې
د ټوپک خوله برابره
بیا راتاو کړمه برېتونه
د فرار تاج مې په سر وي
د خپل ژوند په کنډواله کې
د مقتول په هدیره کې
د خپل ورور پښتون په وینو
د غېرت تاریخ لیکمه

ما چې دومره پت ساتلی
د ټوپک سره د مینې
نو کړم څنګه ملامت بل
چې یې مونږ یوځای کړو دواړه
بل به څوک ډېر مستحق وو
چې ټوپک یې وای تر غاړه.

غزل

ښکاره چې په تیاره کې شي رڼا ستړګې وراوړي
چې ښکلي په محفل کې وي په غلا ستړګې وراوړي

ته څنګه رانه پوښتې چې دې ولې مخ ته ګورم
آیینه چې مخامخ وي خامخا ستړګې وراوړي

رڼا د چا د مخ دې چې له ستړګو زړه ته راشي
ځمبل له بڼو هېر شي په بیا بیا ستړګې وراوړي

پوه نه شوم په خبرو یې په ستړګو کې یې ډوب شوم
له سازه نڅاګر ته په رښتیا ستړګې وراوړي

دیدن د داسې یار به کړم که نور خلک به خارم
ډیوې ته یې د مخ چې د هر چا ستړګې وراوړي

جذبې د لېونتوب دې ویښول غواړي "حسنه"
چې ستړګو ته دې بیا نن د اشنا ستړګې وراوړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لاړ شه محتسبه لېونی الفت مې مه پوښته
يم يې په نشه کې د ګناه علت مې مه پوښته

ډېر تکرار منمه چې پيکه ښکاري په هر شي کې
خېر دی خو په مينه کې همدا عادت مې مه پوښته

ويلې لکه اوسپنه د مينې په ګرمۍ کې شم
يخ د دښمنۍ کې د سختۍ شدت مې مه پوښته

می مې خپل ګوټلي دي لوټلي خو مې څوک نه دي
پام کړه محتسبه راته ګران عزت مې مه پوښته

وې: چې پښتانه ته خو په هر مورچل کې يو لاس وي
دا پرمخ د کفر او اسلام وحدت مې مه پوښته

تللې مې تر کوره ده د هرې مېکدې لاره
لار به کړې غلطه ګوره بل شهرت مې مه پوښته

د شعر بخرې

شاعره ياره ما هېر کړې نه يې
که سره ورک يو د بېلتون تياره کې
د انتظار هره ګړۍ کې اوس هم
ستا په خوږو خوږو يادونو پسې
زمونږ د الفت په تصويرونو پسې
ستا د شعرونو بلومه شمعې
د غزل توري دې حواس شي راته
د محبت مې تخنوي رګونه
خو غم مې ورو ورو شونډې وزبېښلې
لکه چې پاڼې د خزان شي وچې
پرې څڅوم ځکه د اوښکو څاڅکي
چې زمزمه کړم ستا د شعر بخرې
هسې نه اور واخلي لمبه لمبه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنه خاوره

دا د حماسو وطن ننګ له شا زلمو غواړي
توره د احمد بابا شرنګ له شازلمو غواړي

پورته د شهید له وینو بیا شو په الوت نسیم
راپې ووړ پیغام په سره منګول کې د غیرت نسیم
ور یې کړې سرې جوتې هر ځوان ته د همت نسیم

ګرځي د تودې وینې رنګ له شازلمو غواړي
توره د احمد بابا شرنګ له شازلمو غواړي

وریځې د باروتو یې کېږدۍ کې د آسمان ناځي
ځاځکو کې یې غږ د ملالۍ د یا قربان ناځي
تندر ته یې ګوره پکې قهر د افغان ناځي

دا د قربانۍ جذبه جنګ له شازلمو غواړي
توره د احمد بابا شرنګ له شازلمو غواړي

سوځي که د خپل حسن په اور کې دا لمبه خاوره
ډکه له میړانې او ابرو ده دا درنه خاوره
جوړ به کړي تصویر بیا د تاریخ دا آیینه خاوره

توغ د خپلواکۍ د ځان دنګ له شازلمو غواړي
توره د احمد بابا شرنګ له شازلمو غواړي

زړه لري "حسنه" د زمري ددې وطن سینه
تل یې ځیرې کړې په پنجو ده د دښمن سینه
غواړي نور هډوکي د غلیم ددې مدفن سینه

بیا د انقلاب رباب ترنګ له شازلمو غواړي
توره د احمد بابا شرنګ له شازلمو غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا یې پر رڼو اوښکو لندې شونډې شکرې دي
لړ کې د لعلونو یې پېیلې مرغلرې دي

نه ځمه یواځې د فکرونو کړېچونو کې
تاو له تنهایۍ مې د اشنا د غم لښکرې دي

وایم په منار خو د جومات مو ډزې مه کوه
وایي چې د سولې یې په سر ناستې کوترې دي

راشه چې په یو او بل کې ورکې اروا ګانې کړو
شونډې او مچکې خو وړې وړې خبرې دي

ګوتو د ښو کې یې نیولی لور د وروځو دی
کوم لور ته رواني یې چې بیا سترګې لوګرې دي؟

رابه وړي غزل ته نوی رنګ ستا له فضا د عشق
بیا چې د "حسن" د تخیل خورې وزرې دي

غزل

هسې په جنګ به مې شي تا سره جانانه اوښکې
ځي بدرګه کې د موسکا مې تر ګرېوانه اوښکې

ښکارې چې ډېرې پر بازار شوې د احساس د خلکو
چې له اوبو نه په دې چم کې شوې ارزانه اوښکې

کله ستنې کله شي ورکې کله وڅڅېږي
خدای کړې زمونږ په شان زمونږه سرګردانه اوښکې

وچ بیابان ته د احساس د چا ونه رسیدې
پر خیرو خیرو ګرېوانونو شوې ستومانه اوښکې

زه هم ولاړ ګوتې په غاښ یم خپل نصیب ته داسې
لکه "حسنه" چې شوې ما پورې حېرانه اوښکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

آزادي

خوندور ځومره ژوندون وي
د آزاد مخلوق په برخه
یو غریب غوندې انسان وي
هېڅ درک یې د ماښام د ډوډۍ نه وي
د غُربت په سپېره دښته
یېلې پښې ورپسې ځغلي
ځپ ځپانده فوارې یې
د سرو اوښکو او سرو وینو
د هر پل مخ ته نخښېږي.

خو خندا یې وي په وترو وترو شونډو
سر یې هسک لکه د غره وي
اسمانڅک فکر یې زانګي په فضا کې
په رڼوب کې د ضمیر یې
د هېندارو نندارتون وي
هر اواز یې په آزاده ژبه ناځي
پلوشین محل د زړه یې
د رڼا مو تازه نه وي

داسې کېف اخلي ازاد مارغه له ژونده
وې اسمان یې غوړولی
ځانته پراخ ډګر د لوبو
په الوت پکې غوټې خوري
که یې ځړیکې د وسواس وي
که یې کړیکې د احساس وي
بې پروا یې پکې لوني
وې کوکارې یې په خېټه کې د لوږې
خو وې غم ترې کډه کړې
څو دانې له خدایه غواړي
تناونه د فضا ورپسې نغاړي
له منبوکې نه یې الوځي سندرې
د نغمو په سیند کې لامبي.

خو چې فکر یې ولجه شي
د خوځون واک یې د بل شي
تر ضمیر یې پیرې تاو شي
شي راځوړند یې په ژبو کې کولپونه
د الوت سترې هوس یې
په وزرو کې جلبل شي او ایرې شي.
په دې حال کې که یې مخ ته

د جنت خواږه پراته وي
یا دانې وي په خروارو
یا ډالرې وي پرېمانه
څه به کېف وي ددې شومې
په مرۍ کې به یې نښلي
یو آزاد پل او الوت به
په دې هر څه بدل نه کړي
دا سپېره نصیب ځپلي
په رښتیا د رحم وړ دي
په قفس کې که مارغان دي
غلامان که انسانان دي.

هسې شېخ په تار د ږېرې خوله ګنډلې
کنه هر سړی کیسه لري د مینې

هسې زړه به د "حسن" درته کلک ښکاري
دې ډبره کې چینه لري د مینې

غزل

شپه به د جذبو درته ډالۍ کړم لږ خو پاتې شه
مړاوې تلوسې به خندنۍ کړم لږ خو پاتې شه

زه به د ځوانۍ خپلې زمرۍ جذبې راویښې کړم
تا به په ترپکو غرځنۍ کړم لږ خو پاتې شه

ډار د رسوایۍ که مې زاریو کړ پیدا چېرته
پټه به جرګه درته سلګۍ کړم لږ خو پاتې شه

ویښ په اسویلو به دې د مخ مړه انګارونه کړم
پورته د مستۍ به ترې سپرغۍ کړم لږخو پاتې شه

ډکې له مچکو به د شونډو پیالې پورته کړو
تنده به د مینې پخوانۍ کړم لږ خو پاتې شه

بڼ د پېغلتوب به دې د ناز سپرلي کې ونغاړم
شنه به له خندا هره غوټۍ کړم لږ خو پاتې شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړې به حیا کړو د سرور په سرودونو کې
مینه د "حسن" به لېونۍ کړم لږ خو پاتې شه

د لوګنې تنهایي تیاره کې ډوب شي
چې په زړه د چا کې بل د ګومان اور وي

خدای دې وساتي "حسن" له هغه وخته
چې وېښتان د مخ یې سپین او زړه یې تور وي

ماته ټوپک په لاس کې راکړي چې په سر یې وله
خپله سوغات ورته د سرو زرو خنجر ورکوي

ما په خپل کور کې د عجم په نوم انسان نه ګڼي
دلته راځي عرب زما په خاوره سر ورکوي

غزل*

زړګیه پورته شه ړانده اسمان ته لاس واچوه
یادې په سرو اوښکو خیشته ګرېوان ته لاس واچوه

که دې هنره د کمال خوله خوږه شوې نه وي
راشه زما د شعر خواږه دیوان ته لاس واچوه

هغه چې نه ښکاري پاچا! پرې ملامته نه یې
خو دا په څنګ کې دې ښکاره شیطان ته لاس واچوه

تش د موسکا په سیکو نه شې رانیولی مینه
که سوداګر یې نو د زړه تاوان ته لاس واچوه

له عابدانو نه په مینه کې سیالي مه غواړه
د ګنهګار "حسن" پاخه ایمان ته لاس واچوه

* د ګران باز محمد عابد صیب په پله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بله پر کنګل زړه چې لمبه شي اوښکې وڅاځي
سترې تلوسه چې اندېښنه شي اوښکې وڅاځي

مونږ څنګه ایسارې په تورتم کې پرخې اوښکې کړو
شپې ته چې تیاره هم زولنه شي اوښکې وڅاځي

غم دڅا د خوږین زړه له چینې راخوټولي وي
هسې څه خبره یې پلمه شي اوښکې وڅاځي

بل چې درکې جوړ کړي پرهرونه غریو نیولې شي
خپل دې چې د درد په تماشه شي اوښکې وڅاځي

ګرځي د امید ګرمه فضا کې وریځې واغوندي
یخه د امید چې ولوله شي اوښکې وڅاځي

مست به وي موسکی به وي "حسنه" چې یې سر وي هسک
کله چې کړه د سر کاسه شي اوښکې وڅاځي

د مینې ابدیت

څه وشو که مو جسمونه
د دوو مختلفو لارو لارویان شول
او له تلپاتې وصل نه بې برخې شول

زه هم ستا غوندې
د خپل تقدیر د کاتب له ارادو نه ویرېدم
خو اوس باک نه لرم
ځکه چې پوهېږم
چې زړونه مو اوس هم
هاغه شپېو په خپل موتې کې
په هاغه ځای
غېږ په غېږ
خوله په خوله
یوځای نیولي دي

زمونږ له همدې بېلتون نه
زمونږ د مینې ابدیت زېږېدلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته خبره يې
چې ماته
هاغه تېر مهال
او په هغه کې د مينې لېونتوب
څومره لويه او ارته نړۍ سپړلې
لکه څوک چې يوه تاريخي نمايش ته لاړ شي
تل مې تر لاس نيولی
د ماضي ګلبڼ ته
د خپلې لېونۍ ځوانۍ
راز و نياز ته بيايې

ستا د لاس هره نخښه
د ژوند په دې بند تياره دهليز کې
لکه بلينده راته بلېږي
همدا د بېلتون تناونه که نه وای
دوی هم شايد ستا د پښتنې ښکلا په شان
د غفلت په تاخ کې
د ګردونو په پړوني کې
محجوبې پاتې وای

د همدې ابديت په رڼا کې
ستا په نازبينو ګوتو
په مريو کې د پټې کړې هېندارې
په هر ځونډي کې
ستا د پېغلتوب شوخې تابلوګانې لوبوم

هاغه شېبې پکې تخنوم
چې به مو په ګډه ټپې اورېدې
ها ټپې چې د هرې يوې په پای کې به
تا خپلې مرموزې سترګې
زما په لور کږې کړې
ترڅو زما د سترګو د ککو په هېندارو کې
د خپل زړه چاودون د سوز د انګازې
انځورونه ووينې

زمونږ د مينې همدا منزل وو
چې زمونږ د ډېرينو زړونو
د هرې ډېرې له منځ نه يې
د مينې د اوښکو بهانده چينې راوخوټولې
په کومو کې چې هره شېبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یو چا جل وهلې پېغلې هیلې
بربنډې لامبي

د مینې دا تلپاتي یادونه
او د خاطرو بلوغ دی
چې پرې د ژوند دا ترخې شپې غلطوم
ها چې د حال په یوه خوښۍ یې هم
پام بلې خوا ته نه اوړي.

چــې پــه تــوري د قلــم تــورې راباســي
د منطــق او دلایلــو ځــواک یــې نشــته

"د قلــم څوکــه تېــره ســاته "حســنه"
کــه دې ســر هــم پــرې قلــم شــو بــاک یــې نشــته

غزل

فکرونه مې سپرغۍ شي په هجران کې لکه ستوري
الــوځي پــه یــادونو د جانــان کــې لکــه ســتوري

ما وې: درته پـه ښار کـې کلیـوال سپېڅلي زړونـه
ورکېـږي د لـوخړو پـه توپـان کـې لکـه سـتوري

دا بیا لکه تیاره چې د بېلتـون د شـپې خـوره شـوه
خورې مې چې شوې اوښکې په ګرېوان کې لکه ستوري

شړم که ټوله ورځ دې شوخ یادونه خو چې شپه شي
راګـوري پـه کړکیـو د ارمـان کـې لکـه سـتوري

لاربسـود مـې د مَیـنـو د کـاروان شـول ارمانونـه
شیندم یې ستا د عشق په کهکشان کې لکه ستوري

مَـیِن ورتـه "حسـنه" ټولـه شـپه د زړه خوالـه کـړي
ستا توري د غزل دي په اسمان کې لکه ستوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د رخسار چې ځلېدلې آیینې
کاڼو کې هم راټوکېدلې آیینې

چې وارخطا یې شوې اوښکنې سترګې
ته وا اوبو کې رپېدلې آیینې

غالبه تل مونږ دا خطا کوله*
ګرد وو پر مخ مونږ پاکولې آیینې

وینم یې پرک که راته شا کړي یاران
لکه دوه مخې ځلېدلې آیینې

ستا د موسکا لمر کې د اوښکو باران
ته وا له هسکه اورېدلې آیینې

* د غالب د یوه بیت ترجمه ده.

زما نظر ستا اننګي غوړېدل
دا خو په لمر کې پړکېدلې آیینې

ښکلي تصویر کله په یاد کې ساتي
"حسنه" تا څنګه پوښتلې آیینې

زړه ته درغلم له هغې دروازې نه
چې بې پامه خلاصه پاتې وه له تا نه

ته چې خپل زړه ته راتلې زه تر تا وړاندې
ستا د زړه په غولي ناست ومه جانانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه ته چې ورپېښه حادثه شي اوښکې وڅاڅي
ډکه چې له ګرده دا کوڅه شي اوښکې وڅاڅي

وويني سرې وينې پښتنې وي چې ايسارې وي
پورته د غېرت چې جنازه شي اوښکې وڅاڅي

غوڅه چې څرمن شي څړيکې وخنډي څپې څپې
جوړه چې په زړه کې هنګامه شي اوښکې وڅاڅي

وشړي اسمان هم په باد وربځې اخير وژاړي
ډکه چې د زغم د چا پياله شي اوښکې وڅاڅي

هر څو که د يو او بل په غېږ کې زانګي دوه زړونه
زياته چې د سترګو فاصله شي اوښکې وڅاڅي

ګورمه چې بل ته په شيشه کې پورې وخاندم
مخ ته مې چې کله آيينه شي اوښکې وڅاڅي

تل چې لکه شمعه "حسن" ژاړي ملامت څه دی
پورته چې له زړه د چا لمبه شي اوښکې وڅاڅي

مشوره به چېرته ځای کړي
له هوا يې چې ډک سر وي

ډېر افراط په استغنا کې
د فکري غُربت مظهر وي

د الوت هوس يې مړ شي
خپل مکان ورته اسمان شي

د حواسو په قفس کې
چې کوم فکر بنديوان شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زلفانو څانګې

شپه ده لـه خوشبو نـه د زلفانو څـانګې ډکې دي
نن د چا په مخ کې له سپوږمۍ نه وړانګې ورکې دي

دښته د ژوندون مې لـه سپېرو خـاورو نـه ډکـه وه
لار د بړبـوکۍ غونـدې منـزل تـه رانـه ورکـه وه
دوړې مـې ملګـرې وې د ژونـد راځنـې کرکـه وه

ما وې: د ازغیو مې پـه زړه کـې څـوکې لکې دي
نن د چا په مخ کې له سپوږمۍ نه وړانګې ورکې دي

بـار بـه پـه تنکـۍ اوږو وې مـا د زلمیتـوب جـذبې
سترګو کې مې رغښتې د یو چـا د پېغلتـوب جـذبې
ورکـې پـه سـودا کـې وې زمـا د لېونتـوب جـذبې

نـه راځـي خـاطر تـه خـاطرې مې بې درکې دي
نن د چا په مخ کې له سپوږمۍ نه وړانګې ورکې دي

جام د زړه مې ډک وو ترینـه لانـدې څڅېـده مینـه
تنـده د یـو چـا پسـې مـې سـترګې ګرځېـده مینـه
هـر ځـل بـه مـې زړه تـه ژړغـونې ستنېده مینـه

زړه به راته وې: چې پېغلې ټولې په زړه کلکې دي
نن د چا په مخ کې له سپوږمۍ نه وړانګې ورکې دي

راغی هغه وخت چې مې پـه جام د زړه راپرېوتـه
نـن یـوه سـپوږمۍ پـه تـور ماښام د زړه راپرېوتـه
تکـو تـورو ورېځـو کـې پـه بـام د زړه راپرېوتـه

اوس مې چې له غمـه د مَین زړه اوږې سـپکې دي
نن د چا په مخ کې له سپوږمۍ نه وړانګې ورکې دي

اوس پر زړه د سپین لمر پلوشې لکه د غره لرم
جنـګ تـه د غمونـو ارادې لکـه د غـره لـرم
نـه تښـتمه ژونـده ولـولې لکـه د غـره لـرم

وګوره پـه پښـو کې مې خـورې زلفې تلکې دي
نن د چا په مخ کې له سپوږمۍ نه وړانګې ورکې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اور دې شي د شمعې خو چې ستا په کتو وشاخي
اوښکې مې دې ياره په وار وار له ليمو وشاخي

ژر به په رګونو د سحر کې شيدې وځغلي
څاڅکي د رڼا به د سپېدو له سينو وشاخي

هلته په وطن کې چې سينه د افغان وڅيري
وينې يې لندن کې د "حسن" له بڼو وشاخي

نه غواړمه دا چې مې په اوښکو ژړغونی شي
دا خو يو څو څاڅکي په ساحل له څپو وشاخي

جوخت مې کړه امېل ته د سينې سترګې مې ډکې شوې
پرېږده چې نن اوښکې د زاهد په تسپو وشاخي

هر رنګ که ګلپاڼو د لفظونو ته ورواغوندم
راز د محبت رانه د شعر له خوشبو وشاخي

جوړ د بوډۍ ټال کړې سره يو ښکلا او مينه شي
اوښکې د "حسن" چې ستا د مخ په شغلو وشاخي

دا له ګوهرو ډک صدف لفظونه
اوس به يې خيال ګڼې الفت به دې شي

په زمکه مه غورځوه شعر د "حسن"
ګوره مَېن به شي حاجت به دې شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر يې وشرم له زړه نه سرخوړلي اور ته راشي
ارمانونه ګنهګار مې لاړ شي بيا دې ګور ته راشي

ټوله ورځ وي رانه پټه پښتون خوی يې دی د ستوريو
بې حجابه مې تياره کې د پرهر ټکور ته راشي

ځم سيکې د شوګيرو مې په لېمو کې ورته نيسم
راغله شپه بيا به مې خيال ته د خپل حسن پور ته راشي

ټوله ورځ که وي ځپلی مزدورۍ خو بختور وي
چې ماښام د ختو کور ته، د بنګړيو شور ته راشي

پرې د مينې پيريان کېني، په دمونو پسې ووځي
د پيرانو په دې چم کې دا "حسن" ميخور ته راشي

شرر

سا د کُل په جزُ کې ګرځي
جزُ د يو او بل تکميل کړي
حُسن حُسن وي په مينه
مينه زېږي له ښکلا نه
له فطرت د ارتقا نه
هستۍ دغه راز زده کړی
د شرر حماقت ګوره
چې له اوره مخه وکړي
څو شېبې يې شور او نور وي
خو بيا سوړ شي لکه مړی
هغه دم ترې نه دم لاړ شي
ځکه هر شی چې له اصله
فاصله واخلي جلا شي
د هستۍ کور يې تالا شي.

غزل

څومره چې د مینې پروانې په دې وطن کې دي
هومره د بازانو اشیانې په دې وطن کې دي

هومره به دښمنه ستا د وینو ځاځکي وڅاځي
څومره چې د اوښکو دُردانې په دې وطن کې دي

چا د ترهګر چا د مذهب په نوم ځپلی دی
هر ظالم موندلې بهانې په دې وطن کې دي

څومره یې تاریخ ته کارنامې راپلټلي دي
څومره د غیرت لا خزانې په دې وطن کې دي

څوک یې خزانې څوک یې مذهب څوک یې کلتور لوټي
هر چا بیا په نخښه نښانې په دې وطن کې دي

نوره به لا موج وهي نشه په دې سرونو کې
ډکې د غرور لا پیمانې په دې وطن کې دي

څنګه یې "حسنه" د قلم څوکه کې ونغاړم
هر لور ته د وینو افسانې په دې وطن کې دي

چا مې زړه په محبت باندې غوړ نه کړ
په اوړو چې مې پرتې دي سپورې ځنې

په دریاب کې مې د مینې اول ډوب شه
بیا به درکړمه په لاس کې تورې ځنې

سر به یې خلاص ستا پر لمسون شي اخیر
نن دې پر ورور که راته ملا ماته ده

ماته په تور مخ رڼه لار مه ښایه
زما پښتو ستا تر تقوا زیاته ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه مې زړه ته ګورې چې پکې څومره خبرې دي
نه ښکارې له لوړو د غرور ډېرې ژورې دي

ناخې مې د خیال په سندریزو محفلونو کې
چا وې: د الهام ښاپېرۍ ما نه مرورې دي

شاید چې کوترې یې د سولې چېرته ولیدې
لومې لومې ږیرې یې چې بیا ورته ببرې دي

پام په دې تش لاسو به دې هسې ګولۍ پڅې شي
دې خلکو په تن د پښتنو ولولو زغرې دي

زمونږ محل د فکر چې باروتو هم لوګن نه کړ
څړیکو مو شیندلې په زخمونو کې سندرې دي

اوس به یې "حسنه" د پښتو پېغله تر غاړه کړي
تا چې د غزل په تار پېیلې مرغلرې دي

غزل

سر پرې چورلي زندګي مو بوربوکۍ شوه
له سپېرو دوړو نه ډکه یې ځولۍ شوه

ما یې نیت د بېرته تګ پوښتی چې شپه شوه
دې اوږۍ له غاړې خلاصه کړه موسکۍ شوه

پر ورشو د مخ یې کر د بوسو وشو
په ترپکو یې موسکا لکه هوسۍ شوه

په حُباب کې مې د اوښکو ارمان درومي
له اوبو جوړه روانه یې بېړۍ شوه

چا د ژوند د لفظ مانا رانه پوښتله
ستا نامه مې وه پر زړه خوله کې سلګۍ شوه

د زمان د باد د رُخ په لوري اوړي
توجو د زماني د چرګ لکۍ شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نظر د نسیم غېږ کې مې خوره شوه
په خپل رنګ او بوی درنه لکه غوټۍ شوه

پر "حسن" به نغمې کله زېرى وکړي
چې له نل نه د ټوپک جوړه شپېلۍ شوه

نورې هم ډېرې مندې تررې غواړي
تش یې په مینه ګوزاره نه کېږي

"حسنه" ژوند د ناروغ لمونځ مه ګڼه
غواړي خوځون په اشاره نه کېږي

د درد زلزله

زړه کې مې شور کړې خپ ځپانده مینه
لکه قید شوې د قفس بلبله
ورته کوچنی مې شي د زړه سمندر
ورباندې پېټی شي درنه غوندې شي
غواړي په هر لوري خوره وره شي
کله مې زړه وچوي دوه ټوټې شي
پکې راپورته شي د درد زلزله
کله احساس پکې توپان راولي
هره ځپه کې یې طغیان راولي
په نغمو سر شي په ساحل ورواوړي
په غېږ کې ونغاړي د زړونو دښتې
خو پرې د یوې هم څه چاره نه کېږي
یوې ته ورواغوندي شګلن پړونی
له بلې ټولې کړي زرخیزې خاورې
غولی یې نور هم ډېرین پاتې شي
زړه مې د مینې هسې شین پاتې شي
د چا یې خوښ نه وي انداز د قدم
چاته یې تګ ډېر ګړندی ښکاره شي
څوک یې مالګین فطرت نه کرکه کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک وي په خپل ازغن فطرت خوشحاله
ترېنه يې رخه وشي شا کړي ورته
ځنې بيا زړي د الفت نه لري
چې پکې شنه کړي د لاله ګلونه
پيڅي راټولې کړي ستنه شي زړه ته
شونډې کړي بوڅې په ګيله شي زړه ته
نه يې په پښو کې د څپو وي پاڅې
هاغه ښکالو او سندريز ترنم
لکه يو چا چې وي خښ کړی مړی
او پټه خوله له هديرې رادرومي
ماتمکده مې د غمجن زړګوټي
د وير د ساندو تور لباس واغوندي
مخ په څپېړو وهي کوکې وکړي
چې څنګه ټول کړم د ذوقونو واټن
څنګه کړم لنډې د فطرت فاصلې
له کومې خوا راوړمه داسې مينه
چې د هر زړه دښته خړوبه کاندي.

غزل

زه پـه دوزخـي تيـاره کـې خيـال د جنـت پېـژنم
سـتا پـه تصـور کـې شـم مشـال د خلـوت پېـژنم

مه زانګه پکې لـه خپـل مکانـه بـه دې ورکـه کـړي
زه مــې د فکرونــو پــر و بــال د الــوت پېــژنم

وژني دې پر خپل، لاس کې خنجر د آزادۍ ورکړي
زه د ننـــي ظـــالم کمـــال د وحشـــت پېـــژنم

شپه به مې نن بيا ستا په کاواکه څړيکه لاس کېږدي
زه مې د زخمـو کتـاب کـې پـال د قسمت پېـژنم

تــه دې څــه چــاره د غلامــۍ د زولنــو وکــړه
زه مې لـه زانګـو نـه خپـل جـلال د غېرت پېـژنم

زه که يم غمجن خو ستا محفل ته پـه خنـدا درځـم
مـه ويرېـږه يـاره سـور او تـال د الفـت پېـژنم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خود به هر منطق تښتي زما له ملګرتیا ځني
زه چې مې "حسنه" خپل وبال د غربت پېژنم

✵

تول حواس یې شي بې واکه ورته تم شي
په غزل چې د "حسن" د چا نظر شي

ورته رډې سترګې ګوري پکې ورک شي
لکه پېغله چې په مخه چاته ورشي

✵

چې پرې پالنه د جفا ونه کړې
په دې ځولۍ ځولۍ وفا به څه کړې

چې پکې برخه د زکات مې نه کړې
په دې دلۍ دلۍ ښکلا به څه کړې

غزل

چې عاجز لا د حالاتو له تفسیر دی
تفکر یې په حواسو کې اسیر دی

په هستۍ د اصل ځنګه ګومان وکړم
چې تش رنګ یې هر اندام لکه تصویر دی

د پښتون د جنون اور ترلی نه شي
ویلې شوی په دې قام کې هر زنځیر دی

کله غم کله ښادي پکې نغمه شي
له دې زیر و بم نه جوړ ساز د تقدیر دی

د سرو سترګو بلو شمعو ته ویښ ناست دي
د "حسن" او ستا د غم داسې شوګیر دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شين خاپ

اور يې چې ګوتو ته راورسېدی
هله شوم پوه چې ما سګرټ بل کړی

د اندېښنو مزل ځپلی خيال مې

غبرګ کې د هاغې کيسې خوب وړی وو

چې يوه ورځ مې د غاښونو کاروان

پرې کړ د واک مهار ياغي غوندې شو

ټوپ يې کړ ستا د انګو ورشو ته

ورباندې ويې لګول چکونه

جوړ شو شين خاپ پر انګيو دې تا

سبا همزولو درنه کړه پوښتنه

تا ورته وې: چې دا مې خال ايښی دی

دوی په خبره ستا باور نه راتلو

لږ يې ديکه کړې درنه ويې پوښتل

چې ټوکې مه کړه په رښتيا وو ايه

اول کې وشرمېدې ګونګه شولې
بيا دې لېمو کې شو غرور په څپو
شونډو دې واغوسته مرموزه موسکا
ورته دې ووې: چې رښتيا وايمه
دا مې چې وينئ دا مې خال دی پرمخ
خو راته چا د غاښ په ستن ايښی دی

چې درته سترګو مې سپړل رازونه
شوې مې له ژبې نه خبرې ورکې

ستا حېرانې مې پکې ځای نه کړله
آيينې لېمې مې وې له ګرده ړکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لولم د ظالم ژوند افسانې دتا په سترګو کې
توري دي د سرو اوښکو دانې دتا په سترګو کې

مرګ رانه ژوند نه اخلي ولاړ دی انتظار کوي
وينې مې د مينې بهانې دتا په سترګو کې

پام کړه چې اخير به مې تقوا له پښو وغورځي
ګرځي ورپسې چې پيمانې دتا په سترګو کې

پرېږده مه رابوله ارمانونه اور د شمعو ته
بيا به شي جلبل دا پروانې دتا په سترګو کې

ښځې مې وې دلته پسې راغلم مخ راواړوه
غواړم د يادونو خزانې دتا په سترګو کې

لا يې پېژندلې ناوې نه دي سادګانې دي
جوړې مې کړې هيلو اشيانې دتا په سترګو کې

راشي خداېږده څنګه د "حسن" پرې دوباره باور
ژوند چې زمزمه کړي ترانې دتا په سترګو کې

✵

ځينې کسان وي د تکريزو غوندې
غواړي ښکلا ورځنې پور کړي سړی

څوک نه پرېږدي درته ډېر وخت پاتې شي
رنګ يې بدل شي نور هم تور کړي سړی

✵

جوړې دوه مسرۍ مې د غزل کړې ترې
سترګو ته دې زما په نظر وګوره

حُسن د عالم مې کړ راټول پکې
راشه دا د مينې هنر وګوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وريځو تورتم

ستا د هجر د تيارو چې
تور څادر مې پر زړه خور شي
چېرته لرې مې په زړه کې
ستا يادونه دلاسه کړي
لکه تور تورتم د وريځو
پاس پر سر د چا ولاړ وي
خو لږ لرې د يوه هسک غره
شنه لمن وي لمر په خپلو
پلوشو کې رانغښتلې.

د احساس کرونده

تا خو هر ارمان پاللی
هر يو خوب د ارزوګانو
له تعبيره وروسته وينې
د قدرت هوس دې موړ کړې
د بې وزلو پر ځپلو

له دې نوره خالي زړه کې
د لويۍ هوس څراغ کړې
کله سرې اوښکې د کونډې
کله سرې د مقتول وينې
بلوې په دې څراغ کې

د ناخوالو او نادودو
پنځونه کې استاد شوې
په کمين کې ورته کينې
د ازل قاقفله لوټ کړې
چې پکې وي د هر چا برخه جوته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته له هرې برخې تاو کړې لویه خبټه
د عشرت په هر محفل کې
انګازې ستا د خټ خټ خندا خورې وي
ښاپیری درته نڅا کړي
په سندرو کې ویدېږي
په نغمو کې راپاڅېږي
خو سکون درته سراب شي
چې ته څومره پسې ځغلې
هومره وړاندې درنه درومي

د خوندونو وسیلې دې کړلې سترې
هرې یوې سره عادي دتا فطرت شي
اندیښنې دې بیا د بلې په تلاش شي
چې موندل یې ناممکن شي
سر دې ډک د پرېشانۍ له شور ماشور شي
ته وا ځاله پکې کړې ده غومبرو
سر دې ډوب کړې بیا د میو په پیاله کې
په دې تمه چې ترې والوځي غومبرې
خو هاغه ځانونه نور هم پکې کلک کړي
سر دې چوي ځای د تېښتې درنه ورک کړي

ګوره اوس دې هم پر شونډو
خړ سپېره پترې پراته دي
ترې نه کوم پلو ته کډه
ها د نورو له ژړا نه
ټوکیدلې خندا وکړه
یوه څپه د اندېښنو د هوا راغله
ستا د هاغه څراغ سا یې
کړه تربته په مرۍ کې
بلې کړې دې پکې چې وې په زړه کې
نن تودې خولې د سترېو مزدورانو

رېږدوي دې د زړه ونه
رژوي ترېنه تنکۍ د هیلو پاڼې
لالهانده زړه دې بیا تیاره کې ډوب شو
دا د کومو اندېښنو په نیلي سپور شي
څومره ژر شي ستا د روح او روان دښته
دم په دم د اضطراب له ازغو ډکه
خنګه وتروړې په منډه
کرونده ترې د خندا د سرو ګلونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

که د زور او د سرو زرو
د هسکین غره په سر ناست یې
خو بیا هم څومره غریب غوندې ښکارېږې
په تن روغ په زړه ناروغه معلومېږې
ترهېدلی دې له زړه نه اطمېنان دی
د شپې خوب درنه کړي کرکه درنه تښتي
زور او زر دې درته پېټې
شپېلوي یواځیتوب دې د زړه ونه
ته پوهېږې چې دا ولې؟
ځکه تا ضمیر وژلی
د هوس یاغي سېلاب دې
د احساس شنه کرونده دې
د مادیاتو په شګلن څادر کې نغښتې
چې پرې تش د وسوسو ازغي شنه کېږي

د اروا پالنه وکړه
د الفت تومنه دې وکره په زړه کې
په اروا د قربانۍ باندې ځان پوه کړه
د هستۍ نظام په ورکړه باندې پایي

له خویونو د فطرت سره بلد شه
لاروی د لېونتوب د قافلې شه

په زخمونو کې سندرې

د الفت او خوشحالیو پیل ویش کړه
چې غبرګون یې درته غېږ کې سکون راوړي
الهي پیغام د مینې زمزمه کړه
سوړ نغری دې د زړه ګرم کړه په مینه
بیا دې وګوره په زړه کې
بل به داسې یو لمرین غوندې څراغ شي
چې به توخم د رڼا لوني هر لور ته
پلوشې به ترې په هره خوا ټوکېږي
او وهي به په مېړانه
له توپان د وسوسو سره ډغرې.

نور که پرې اظهار د خوشحالۍ کوي
موږ د خوشحالۍ لپاره وخاندو

اوښکې مو له سترګو زړه ته ماتې شي
تش د یوې ډوډۍ لپاره وخاندو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خیر دی وعدې د نن سبا کوه
مینه خو جانانه په رښتیا کوه

تل ته مې د شعر که رسېدی نه شې
شرنګ ته د لفظونو یې واوا کوه

ستا اواره څرېکو ته جونګړه شوه
زما پرهر پرهر زړه ته دعا کوه

نور په ژوند کې هر قدم په پام اخله
یو د محبت پکې خطا کوه

خانده له هر چا سره خندلی شې
راشه د "حسن" سره ژړا کوه

غزل

هسې مې په خوله خبرې سپورې وي
زړه کې مې اشنا ارادې نورې وي

زه یواځې نه یمه له غمه تور
وربځې هم هاغه ژاړي چې تورې وي

خلاص شم په خوارۍ له مزدورۍ ماښام
در چې شم د تا دروازه پورې وي

وڅښو دې پیالو کې د پښتو شراب
زمونږ چې پر تندې پګړۍ نسکورې وي

اخله یې "حسنه" لاس په لاس ترینه
پیغلې په مچکو کې بد پورې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه کرم دې راته پرېښود رانه لاړې
مې او غم دې راته پرېښود رانه لاړې

هر یو ګوټ یې دم ختلی غوندې ښکاري
خالي چم دې راته پرېښود رانه لاړې

رڼاګانو مې له سترګو کډې بار کړې
پکې نم دې راته پرېښود رانه لاړې

هره پانګه دې قسمته رانه لوټ کړه
تش قلم دې راته پرېښود رانه لاړې

په کندهر ټټر کې دواړه سره ګرځو
ستړی دم دې راته پرېښود رانه لاړې

ګورو زلفو دې مَېن کړم اوس د هجر
پېچ و خم دې راته پرېښود رانه لاړې

غزل

مینه په چا مه کړه عادت به دې شي
د زړا سودا مه کړه عادت به دې شي

راټوکېدلې چې له زړه نه، نه وي
هسې خندا مه کړه عادت به دې شي

دروغ به هېر کړې ملامت به دې کړي
رښتیا وینا مه کړه عادت به دې شي

راکې به سېک د جفا پاتې نه شي
دومره وفا مه کړه عادت به دې شي

اوس تر پلو بیا به لوڅ مخ راګورې
دا مشغولا مه کړه عادت به دې شي

نوم د طبیب به کړي بدنام "حسنه"
د زړونو غلا مه کړه عادت به دې شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تنباکو جامې

جفا دې جوړ کړ سور پرهر په زړه مې
په غم لړلې د پرهر اوښکې مې
ستا له دردونو رېبارانو ځنې
پټې جامو کې د تنباکو شولې
دوی هم دي پېغلې پښتنې لکه ته
د چم له ژېیو نه پرده خوښوي

یو شعر

د حمزه بابا په شانتې ته زړېږې دی ځوانېږي
ستا او ستا د شعر "حسنه" څومره ځان ځان ته فطرت دی

د وصال لمر

لکه چې اووري باران په ونو
او لمر راوخېژي باران شي غلی
د باد څپې پاڼو ته ورکړي جوتې
او ترې نه وڅاځي په ورو ورو څاڅکي
داسې زما د بېلتانه د مهال
راځوړند شوې په بڼو کې اوښکې
د اسویلیو په پاسته شمال کې
نن د وصال په لمر کې وڅڅېدې.

د اقتدار په نرۍ لار مه ورځه
پټ یې په دوړو کې په مار مه ورځه

د زړه آیینه به دې شي پټه پکې
"حسنه" پام په دې غبار مه ورځه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library